

— De loc nu-mi place cum
arată grajdurile voastre!
— Eu n-am nici o vină! Dum-
neata ai ținut să vii în inspecție!

Desen de MATTY

62125

urzica

OMAGIU

*Fără unghii sclipitoare,
Mina ta,
Mina ta de muncitoare,
E frumoasă-așal*

*Pentru muncă, tinerețe,
Mina ta,
Fără fadă politețe
O aș săruta.*

LUSTRAGIUL

*Cremă, perii și ștergar
El le minuieste,
Și pantoful meu murdar
Iată, strălucește!*

*Lustragiule, ne-vești
(Cît de simplu, cît)
Să extragem frumuseți
Chiar și din urit.*

TAXATOAREA

*Taxatoarea din tramvai,
Din troleu și-autobus,
Cu păr negru sau bălai,
Cu chip viu sau indispus,*

*Astăzi altfel este ea,
Să luați aminte,
Nu mai zice, cum zicea,
Avansați-nainte!*

OSPĂTARUL

*Ospătarul vine cînd
Nu l-ai vrea așa curînd
Și lipsește ne-ncet
Cînd l-ai vrea imediat.*

*Dar de mă gîndesc nișel
Am nevoie și de el.
Autoservire? Da,
Însă nu la vîrsta mea...*

CEASORNICARUL

*La ceasornicar am dat
Ceasul meu de mîndă
Ca să fie reparat,
Dar mă tot amină!*

*La reproșul meu amar
Mi-a răspuns statornic:
Eu sint doar ceasornicar
Nu sint chiar ceasornic!*

METAMORFOZA

*Dedicată acelor trusturi care întîrzie execu-
tarea lucrărilor proiectate.*

Sfatul popular al comunei X către
Trustul de construcții Y

Vă înștiințăm că ne-am planificat să
construim în comună o casă de nașteri.
Dorind a încheia cu dv. cuvenitul contract,
rugăm ca lucrarea să ne fie dată gata peste
șapte luni pentru cîțiva viitori cetățeni ai
noștri ce sint așteptați să vină pe lumă.

Trustul de Construcții Y către
Sfatul Popular al comunei X

Ținînd seama de dorința dv., vom de-
pune toate eforturile ca lucrarea ce vă in-
teresează să fie terminată înaintea datei
propușe. Trăiască nou-născuții care vor veni
pe lume în casa de nașteri ce o vom con-
strui în comuna X!

Sfatul popular al comunei X către
Trustul de construcții Y

Deși au trecut două luni de la data cînd
construcția trebuia să fie gata, casa de
nașteri se găsește doar sub forma unei stive
de cărămizi plus una groapă pentru stin-
gerea varului care nici măcar n-a fost încă
adus. De aceea, nou-născuții nu au putut
respecta angajamentul dv. de a deschide
ochii în propria lor casă.

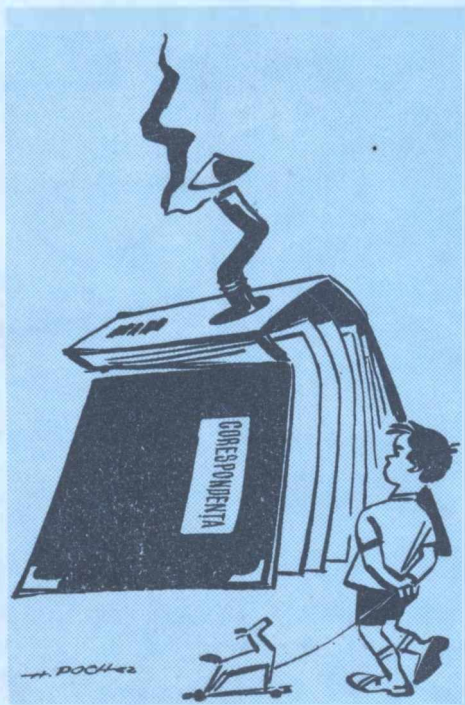
Trustul de construcții Y către
Sfatul popular al comunei X

Nu înțelegem îngrijorarea dv. pe care ne-o
transmiteți prin ultima adresă. Întrucît
noii cetățeni ai comunei X nu au venit pe
lume în casa lor de naștere, vă propunem ca,
în cinstea lor, să construim pe același loc
o creșă, care să fie gata pînă la sfîrșitul
anului.

Trăiască copiii care își vor petrece vre-
mea în creșa din comuna X!

Sfatul popular al comunei X către
Trustul de construcții Y

Nu știm ce să credem despre angajamen-
tele dv. Deși noul termen ce ni l-ați propus
a fost depășit cu patru ani, creșa din comu-

nă constă dintr-un singur zid, iar copiii
cărora le e destinată, mai au o lună și intră
în școala elementară.

Trustul de construcții Y către
Sfatul popular al comunei X

Ne bucură nespus că în curînd această
comună se va îmbogăți cu noi elevi. De
aceea, socotim nimerit ca ei să învețe în
localul unei școli de 12 ani, pe care o vom
construi la dv. în decurs de doi ani, în
localul proiectatei creșe.

Trăiască elevii care vor primi lumina
culturii în noua școală din comuna X!

Sfatul popular al comunei X către
Trustul de construcții Y

Nu putem înțelege de ce v-au trebuit
atîția ani ca să terminați abia la rogu
zidurile exterioare ale școlii de 12 ani.
Neputînd să aștepte terminarea clădirii,
tinerii au învățat la școala medie din
Orășeni și acum se pregătesc să intre la
Institutul agronomic.

Trustul de construcții Y către
Sfatul popular al comunei X

Felicităm călduros pe tinerii din această
comună pentru sîrguința lor la învățătură.
Socotim necesar ca în locul școlii de 12
ani, care, întîmplător, tot nu este gata,
să înălțăm în comună un institut agrono-
mic pe care ei să-l urmeze fără a pleca din
locurile natale.

Trăiască studenții care se vor specializa
în agricultură la Institutul agronomic din
comuna X!

Sfatul popular al comunei X către
Trustul de construcții Y

Chiar dacă ați fi așteptat să vină lemnele
din Oceania, tot nu vă trebuiau cinci ani
pentru montarea tavanului clădirii de la
noi. În orice caz, absolvenții Institutului
agronomic vă mulțumesc pentru intenția
arătată de a le construi aici institutul și
așteaptă să fie repartizați la diverse gos-
podării colective. De asemenea vă infor-
măm că unii dintre ei sint căsătoriți și
acum urmează să devină tați sau mame.

Trustul de construcții Y către
Sfatul popular al comunei X

Foarte bine că s-au căsătorit și vor deveni
în curînd părinți. Astfel, în locul Institutului
agronomic propus de noi să fie construit
în această comună, vom face o casă de
nașteri, așa cum ne-am angajat la început.

Trăiască noii cetățeni care vor veni pe
lume în casa de nașteri din comuna X!

Căpcăunul

*Era unul, căpcăunul,
Nu-l mai încăpea sâmbunul.
Toate, el și numa lui
Și nimica, nimănu!*

*Ne lădase goală vatra,
L-a bătut acuma piatra.
Toată lumea-i sta în gît,
Toată lumea l-a urlt:*

*— „Măi nebune, căpcăune,
Tu la toate, noi niciuna...
Tu-n calească, noi pe drie,
Tu de toate, noi nimic!*

*Tot spinarea mea te-nalță:
De te scutură, te-nvașă...
Nu privi la lume urs
C-ai să cazi — și cazi de sus“*

*Dar în veci nu fac cuscrie
Căpcăun cu omenie!
Dusu-s-a de-aceea dus
Din făcute și din spus,*

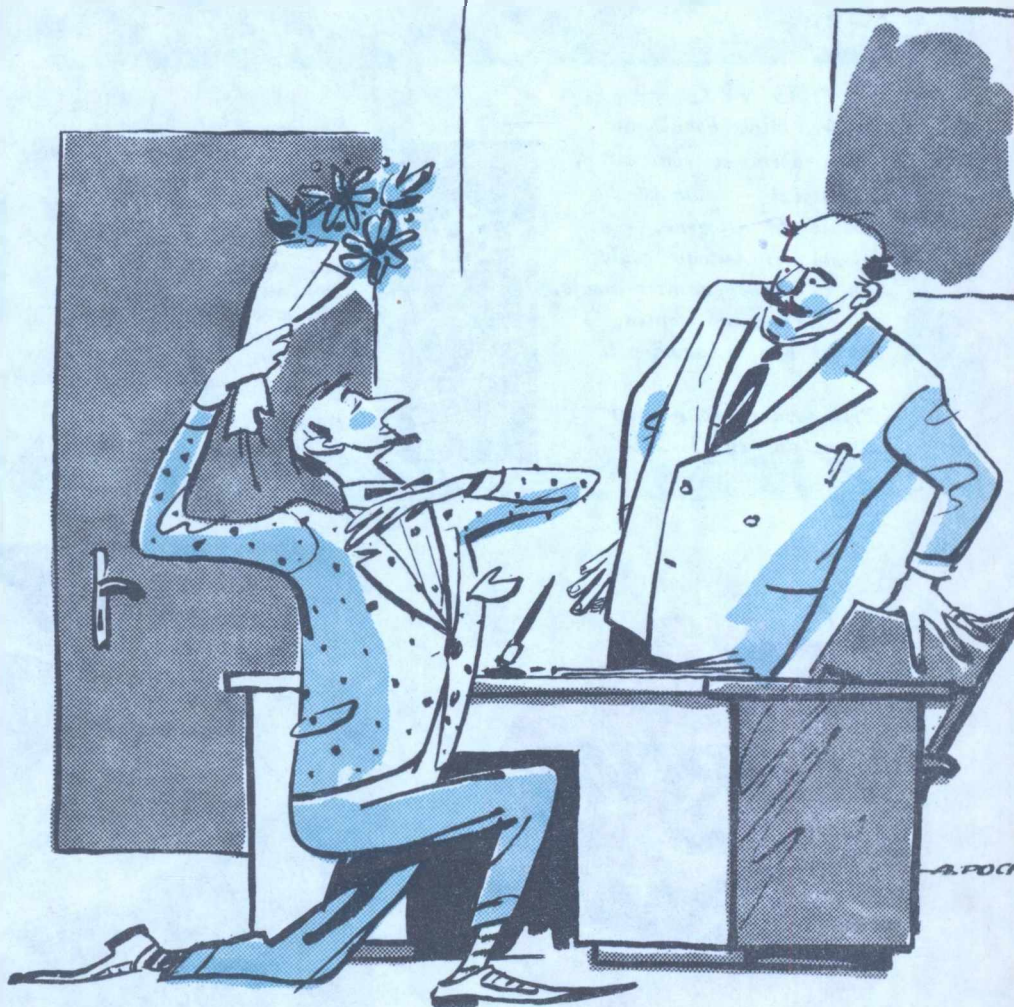
*Sta pe noi ca moarica, lipcă,
Nu-ți lăsa în garduri șipcă,
Nici mălai să ai de trai, —
L-am cernut ea pe mălai...*

*Cînd l-am scuturat, de putred,
Dracu și l-a luat de suflet.
Doar oftînd, oftatul orb
L-a suflat ca pe un colb!*

Unul!, rău...

*Păsările din ogradă
Se feresc, nu-i cătă sfadă:
Pentru boabe și borhot
Rupe tot...*

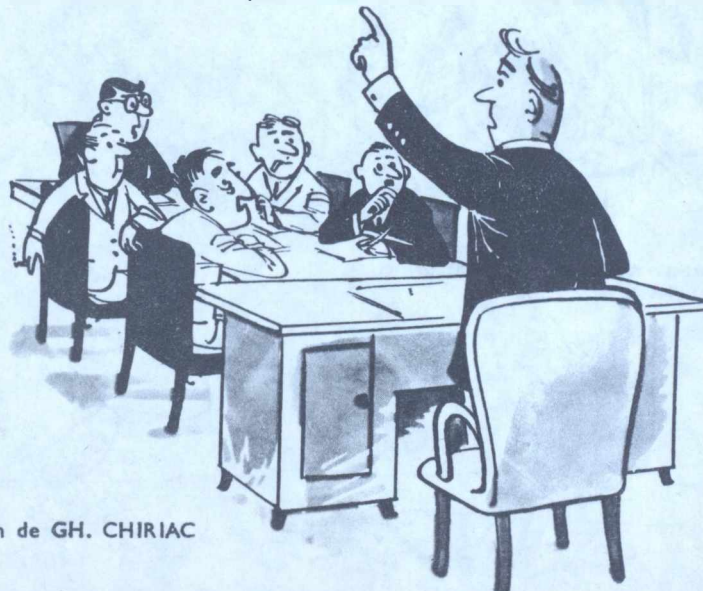
*Rău e, mă, un foc să-l arză!
Nu e bun decît pe oară,
Ori — stropit cu Murfatlar
Pe grătar.*

VÎNĂTORUL DE... SOCRI

— Tovarășe director general, de cînd v-am văzut înfăiașidată pentru prima oară, m-am îndrăgostit de fiica dumneavoastră!!!

Unele întreprinderi nu acordă în mod permanent atenție finisajului produselor.

Desen de GH. CHIRIAC

- Trebuie să acordăm atenție la finisajul produselor...
- Dar ce s-a-ntîmplat?
- Participăm la o expoziție!!!

GĂRGĂRIȚA

Pentru mine bobul mic,
Unde dorm și rod alene,
E butoiul — cum să zic —
Locuit de Diogene.
El stătea-n butoaie goale,
Eu în boabe cu miez moale.
El căta un om deplin,
Eu un bob de sucuri plin.

Prin urmare, să se știe:
Stric, dar cu filozofie.

PĂIANJENUL

Fantezia dîndu-mi ghes,
Spre înalt mereu mă poartă.
Plasa mîndră cînd mi-o țes,
Eu fac „artă pentru artă“.
O anin sub vaste bolți
Doar „aleșii“ s-o admire —
Și-i veghez din colț în colț
Delicatele ei fire.
Cînd vreo muscă intră-n ea,
Mă cutremur de mirare!
O gonesc, dar ea nu vrea
Și pe-altarul artei moare...

Ca să-i fie mai scurt chinul,
Ii mai dărui și veninul.

A L E

— Mai întîlde toate vă rog, to
varășe Giugaru, să-mi spuneți: de
ce vă numiți... Giugaru?

— Șugubăț ești, bădie! Cum
adică de ce mă numesc Giugaru?
(Conversăm în cabina sa de la
Teatrul Național, sala Studio, în
timp ce se grimează și se îmbracă
pentru scenă. Joacă astă-seară
în „Bolnavul închipuit“).

— Uite de ce vă-ntreb. Dumnea
voastră sinteți, nu-i așa? moldo
vean!

— Da. Născut la Huși.

— Cînd?

— În 1897.

— Va să zică, anul acesta veți
implini 66 de ani. Mulți înainte

— Mulțumesc. Matala cîți nu-
meri?

— Cu opt mai puțin.

— Ești tinerel! poți să-mi zic
nene.

— Exact. Prin urmare... nene
Giugaru, sinteți moldovean. Or
cuvîntul moldovenesc „Giugaru“
vine de la „giug“, iar echivalentu
său muntenesc „Jugaru“ vine de
la „jug“...

— Înțeleg unde bați. Vrei să
facem olecuiță de ... zi-i pe nume
filologie!

— Întocmai. Ați avut cumva
în neam, pe cineva care a fos
dulgher de juguri?

— Știu și eu, bădie dragă!..
Dar au cam purtat ai mei, din
greu, jugul vieții... De-acolo ni s-
fi trăgînd numele...

— Acum, tovarășe Giugaru
să-mi spuneți...

— Acum, tovarășe filolog, mă
iartă o clipă. Să tranșez o chestie
c-o persoană.

(Și începe să discute, din pragu
cabinei, cu nu știu cine de pe cori
dor. Aud frînturi de fraze
Alexandru Giugaru lispunepersoa
nei: „Mline nu pot: mă duc la
școală, la băiat... Nici poimîine
nu pot: mă duc la școală, la
fată... Răspoimîine pot. Salu
tare!“ Și reintră în cabină)

— Aveți o fată și-un băiat? Să
vă trăiască!

— Am, să-mi trăiască! Fata
Alexandrina Giugaru, e într-a 9-a
la „Lazăr“. Băiatul, Alexandru
Giugaru, e într-a 7-a la „Școală
de muzică nr. 1 de 12 ani“. Ur
mează pianul și percuția.

— Dumneavoastră Alexandru
fata Alexandrina, băiatu
Alexandru... De ce vă cheamă pe
toți trei la fel?

— Ne cheamă pe toți trei la fel
ca să facem economie de onomas
tici.

— Și dacă vă cheamă Alexan
dru Giugaru, de ce, în primii an
de teatru, ați jucat sub numele de
„Sandy-Huși“?

— Ca să nu-mi fac de rîs părin
ții. Fiindcă pe vremea aia, acun
48—50 de ani, cînd am început
eu să m-apuc de comicării, tea
trul încă era, cum știi și matala
lucru de rușine.

— Și cum de v-ați făcut actor?

— M-am făcut actor, pentru că
n-am vrut să mă fac șef de gară

— Ar fi vrut cineva?

— Tata! Era marele lui vis
Biet muncitor la calea ferată
avea el un imens respect pentru
șeful gării, și vezi bine: șef voi
să mă vadă și pe mine.

SPORTURI
DE
IARNĂ

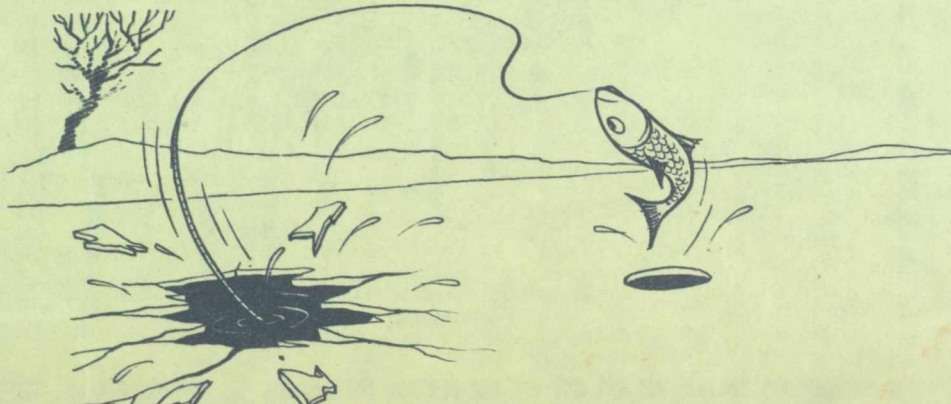
— Să știi că m-am plasat pe orbită!...

...și nevastă-mea, cînd mi-a dat brînci,
mi-a zis: „las-că te descurci tu...“

— Cînd ai montat cabana, eu ți-am
spus că aici prea seamănă a pîrtie de
bob...

KANDRU GIUGARU

DESPRE DEBUTURILE SALE ÎN TEATRU

— Ce era tatăl dumneavoastră în gară? Ceva acar?

— Aș! nu putea fi acar, că nu știa carte. Dar a avut ambiția să învăț carte eu.

— Și ați învățat?

— Învățat! Gimnaziul!

— Și șef de gară de ce n-ați vrut să vă faceți?

— Fiindcă se întâmplase, măi frate, cu câțiva ani în urmă, în viața mea, un mare eveniment: văzusem pentru prima oară teatrul... Aveam vreo zece ani, când au venit la Huși două trupe din București: una cu Iorgu Tomescu, apoi alta cu Constantin Tănase. Au jucat la berăria „Pivniceru”. Erau desigur niște formații modeste și cu niște repertorii ușurele. Dar pentru mine, copilul de zece ani, ceea ce-am văzut atunci pe scenuța aia, a fost... minunăția minunățiilor! Iar Iorgu Tomescu și Constantin Tănase au devenit îndată, în ochii mei, cei mai mari oameni de pe lume. Și de-atunci, ca ei, ca Iorgu Tomescu și ca Tănase, am început să visez s-ajung...

— Și ați ajuns mai...

— Deci, scurtă socoteală: când am lichidat cu gimnaziul, am spus că nu vreau șef de gară! că vreau să fiu dat la o meserie! și că eu, meserie, numai la București vreau să-nvăț!... Sanchi! în capul meu, gârgăunii teatrului zbîrnăiau!... Tata, ce să facă! m-a dus la București, la o școală de meserii, la Atelierele Primăriei. M-a dat intern. Seara, eu ce făceam? După ce se stingeau în școală luminile, săream frumușel gardul — și: fuga la cinema „Nord” din fața gării!

idolul meu, Iorgu Tomescu. Juca acum la cinema „Jupiter”, pe calea Moșilor. Și i-am mărturisit că vreau să mă fac artist. Idolul meu s-a uitat lung la mine și-a zis: „Păi, asta-i meserie grea, mă băiatule!”... apoi a mai adăugat: „Pentru meseria asta, trebuie să ai talent!”... și pasă-mite dînsul nu mă vedea garnisit cu acest articol de lux. Dar mai spuse c-aș putea să fiu totuși bun la ceva: să-i transport bagajele de la un cinema la altul, să-i car acasă lemne și să-i le sparg... Drept plată, îmi dă voie să dorm pe podeaua scenei. Am primit. Eram mulțumit: ajunsesem în sfârșit pe scenă!

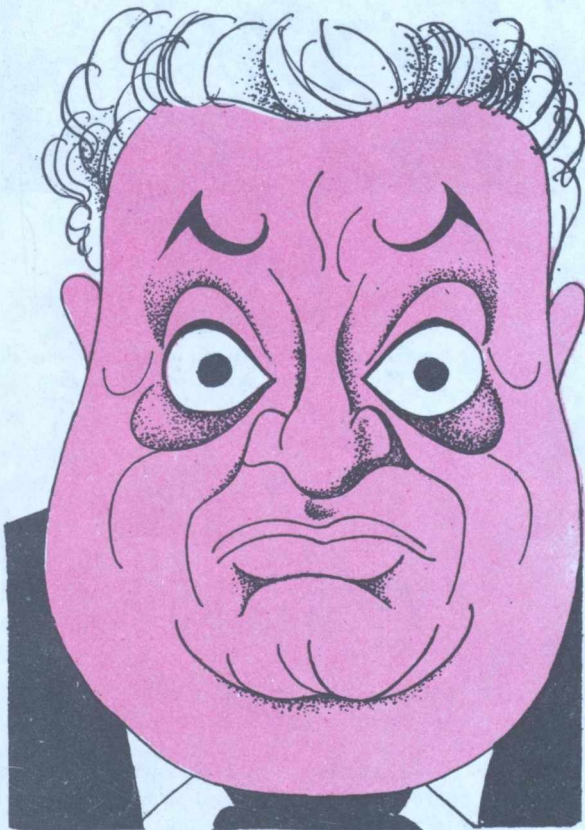
— Și ați început să jucați!

— Asta, nu. Doar, după un timp, la atîta m-a „avansat”: să trag cortina. Rol să joc,

nu mi-a dat: „n-aveam talent”! Lămurindu-mă în privința idolului meu, mi-am luat într-o zi traistan băț și, însoțit de un prieten cu care fusese coleg la școala de meserii, am început să cutreier satele de prin preajma Bucureștiului și de prin județele vecine, pe la baluri și pe la nunți. Între o nunească și un vals, între o geampara și o polcă, ziceam și eu câte un cîntecel, cite o snoavă, cite un cupletel!... Ce public bun! Ce aplauze! Bașca, mîncare și băutură. Am avut succese frumoase!

— Astea, după cum vă urmăresc eu anii, se petrec cam prin toamna 1915, primăvara 1916.

— Așa cred. Dar eu, pe scenă voiam să joc. Asta mă ardea la inimă. Aveam acum repertoriu, aveam și lăvălieră, și redingotă, și pălărie cu boruri mari ca artiștii, numai scenă n-aveam. Și mă prezint într-o zi, la o berărie de pe calea Griviței, colț cu Basarab, și-i propun patronului să joc pe scenuța localului, acompaniat de orchestra sa. Avea orchestră mare, de 4 persoane: cobză, nai, vioară și țambal. Și nu știu dacă din cauza succesului meu, dar în citeva ore s-a-mbătat întreg localul, cu clienți și cu personal cu tot. Iar la urmă s-a încins și o bătaie, din vâlmășagul căreia lăutarii au ieșit cu instrumentele sparte, iar eu fără frumoasa mea pălărie cu boruri mari. Dar, eram fericit: debutasem în sfârșit pe o scenă!

Desen de I. ROSS

— Și ați devenit de-atunci „răsfățatul comic Sandy-Huși!”

— Încă nu. A început, în august 1916, războiul. Am plecat acasă, la Huși, iar de-acolo am pornit „în haiducie”, cutreierînd în tot timpul războiului, toată Moldova, cu numeroase trupe, de toate genurile: comedie, revistă, operetă, operă comică. Abia în 1919 m-am întors la București. Am jucat vreo doi ani la mai toate cinematografele din cartierul Grivița, în diverse trupe: a lui Rony, a lui Fotache... ecțetera. Acum însă era condiționat să se menționeze pe afiș: „Cu concursul comicalului Sandy-Huși”. Dar situația aceasta a durat numai pînă în 1921, fiind eu puțin certat cu armata...

— Erați puțin... nesupus la încorporare?

— Eram, scuzați, puțin... dezertor!

— Vai de mine!

— Păi, în timpul războiului, nu trăseseam cu pușca! jucasem teatrul... Dezertarea mi-a fost iertată ulterior de o amnistie, și în 1922 eram din nou la București, la cinema „Marconi”. Pe afiș, de data aceasta, scria: „Trupa Sandy-Huși”!... Iar acum, fii atent, să auzi ceva frumos. În 1923, deși eram cogeamite „director de trupă”, mă rog: la Marconi, dar „director”, am vrut să devin și eu „artist serios”. Și am dat... examen la Conservator! Acum, ia să vedem: ghicești ce s-a-ntîmplat?

— Nu.

— Am fost... respins!

— Nu se poate.

— Uite că s-a putut. M-a primit, abia mai pe urmă, profesoara Lucia Sturdza-Bulandra, la clasa ei, fără examen și direct în anul doi, angajîndu-mă totodată ca actor la teatrul pe care-l conducea. ...Iar de-acum încolo, tovarășe ziarist, încep să fiu mai puțin interesant pentru interviul matală, în care numai despre debuturile mele spuseși că vrei să scrii. De-acum încolo, cariera mea de „actor de periferie” începe să se termine. Devenit „artist de centru”, am jucat (din 1925 pînă după 1944) în numeroase teatre serioase: Bulandra, Cărăbuș, Maria Ventura, Maria Filotti, Comedia... Ajunsesem, mă rog, un „actor consacrat”. Fostul „Sandy-Huși” era acum coleg cu Tony Bulandra care juca pe „Hamlet” și cu Constantin Tănase care mă vrăjise în anii copilăriei de pe scenuța berăriei „Pivniceru” din Huși. Frumos, nu?... Totuși, un of, un mare of, mai aveam la inimă: că porțile Teatrului Național îmi erau închise. Directorii burghezi ai Naționalului nu se grăbeau să angajeze actori proveniți „de la periferie”.

— Azi însă sîntezi în Teatrul Național și purtați și înaltul titlu de artist al poporului.

— Această mare bucurie a vieții mele, de-a fi azi un modest slujitor al primei scene a țării, mi-a prilejuit-o abia regimul nostru. Iar înaltul titlu de artist al poporului, cu care sînt onorat, îmi dă, bădăie dragă, mari răspunderi.

— Și nu e bine așa, tovarășe Giugaru?

— Ba e bine, bădăie. În loc de reviste cu măscări a la „Usucă-te!” și „Hai zdrîng-zdrîng” ca pe vremuri, la cinematografe, joc azi repertoriul universal: Caragiale, Gogol, Shakespeare, Goldoni și Molière. Și în loc de „turnee” pe la Marconi, Model și Volta-Buzzești, fac azi turnee la Moscova, Veneția și Paris, unde le vorbesc rușilor, italienilor și francezilor, în limba mea românească de la Huși...

— Și nu e frumos?

— Ba este!... Și-acum, bădăie dragă, o să-ți cam zic la revedere. Trebuie să intru în scenă. Mai e puțin și începe spectacolul.

— La revedere, tovarășe Giugaru!

Strecurîndu-mă pe lîngă perețele din fund al scenei, spre ieșirea din teatru, aud răpăit de ploaie.

Întreb un mașinist:

— Plouă afară? plouă parcă cu grindină.

— Nu, tovarășe. S-a ridicat cortina. Sînt ropote de aplauze. A intrat în scenă artistul poporului Alexandru Giugaru.

INTERVIURILE „URZICII”

Eu ce acolo trupa Iorgu Tomescu! Eram numai ochi, și urechi, abilitat să prind cît mai repede spîlurile meșteșugului! Și pesemne că-ncepusem să prind ceva. Deoarece, cînd s-a dat la școală o serbare, la un sfîrșit de an, și s-a jucat și o piesă, „Din vremea țepeii”, în care mi s-a dat și mie un rol de dramă, rolul unei... vrăitoare, am avut un succes grozav: s-a tăvălit de ris toată onorata asistență. Acesta a fost, frățioare, „primul meu debut” ca „actor”. Era prin 1914—1915. Aveam vreo 17—18 ani. Bineînțeles, săritul gardului în fiecare seară, l-am continuat. Începuseră însă acum să-mi procur și felurite accesorii actoricești: azi un grînon, mîine o mustăcioară, poi-nîine o bărbuță...

— Și nu se observa ca ieșeați noaptea din școală?

— Pînă la urmă, s-a observat: n-a turnat careva la direcțiune. Și cînd mi s-a făcut percheziție la ufărăș, în loc să mi se găsească în scule de școală și de meserie: cher, compas, ciocan, mi s-au găsit... grimoane, bărbiși mustăți. Am fost, bineînțeles, dat afară din școală.

— Ați devenit puțin... șomer.

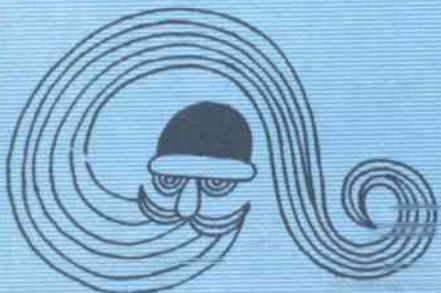
— Rămas fără căpătîi, mi-am luat inima-n dinți și m-am dus la

ȘTEFAN TITA

Balada Iernii

CRONICĂ
RIMATĂ

Ne-ai făcut-o, moș Gerilă!
 Ți-ai prins barba de-o șindrilă
 Și trăgând de ea s-o zmulgi,
 Ai umplut lumea de fulgi...
 Fulgi și fluturi, stele dalbe
 Scuturi prin văzduhuri albe
 Iar din fire de zăpadă,
 Iernii i-ai Țesut baladă:
 Cică, din spre zări de fum
 Iarnă a pornit la drum
 Din harapnice pocnind,
 Peste timp hălăduind...
 Ape mari, nestăvilite
 Stau acum incremenite
 Sub ninsoare și în ceață
 Ca niște sculpturi de gheață...
 Pietrele pocnesc în noapte
 Parc-ar fi castane coapte...
 Crivățul, să-și taie pîrte
 Pilnii de omăt învîrte...
 Ei, da-n freamătul furtunii
 Uite, mai lucrează unii!
 S-a deschis încă-un șantier
 Și trebăluiesc pe ger.
 În pufoaice, cară, mișcă
 Iară gerul nici că-i pișcă!
 Dar deodată iarna-i vede,
 Vede și nu-i vine a crede!
 Cum, cînd ea la drum pornește
 Totu-ngheață, impietrestă,
 Iar aceștia stau pe-afară
 Parc-ar fi în miez de vară?
 Ba, lucrează-n cînt și glume
 Ca și cum nu-i iarnă-n lume...
 Și, cuprînsă de minie
 Iarna a stîrnit urgie
 Și mai grea, mai nemiloasă:
 Cresc nămeții cît o casă,
 Crivățul asvirle trimbe
 Peste hornuri, să le stîrîmbe,
 Și aleargă prin văzduh
 Cu răsuflet greu, de duh...
 Gerul în adîncuri sapă,
 Ouăle de corb le crapă...
 — Hei, acumă să vă văd,
 Strigă Iarna prin prăpăd.
 Însă vorba nu sîrșește
 Că deodată deslușește
 Prin potopul de zăpadă,
 Sus, pe schele, o brigadă.
 — Spune-mi, Crivățe, odată! —
 Strigă Iarna miniată, —
 Cine sînt acești flăcăi
 Care-n vine au vîpăi?
 Hai, ce taci ca un perete?
 — Păi, nici nu-s flăcăi... Sînt fete!

Vrabie Mihai, inginer-agronom la G.A.C. Știința, satul Copuzu, raionul Lehliu, s-a dezinteresat total de problema învățămîntului agrozootehnic, cu toate că avea această sarcină.

— Să vedem dacă îți amintești de cele expuse în lecția trecută.
 — Vă rog să-mi amintiți cînd a avut loc lecția trecută.

Desen de FRED GHENĂDESCU

Mașina cu năbădăi

Mașina mea de spălat rufe e frumoasă, convenabilă, solidă. Cînd am cumpărat-o mi s-a spus:

— În termenul de garanție, vă facem toate reparațiile și vă schimbăm orice piesă defectă.

I-am chemat o dată și oamenii mi-au explicat că am uitat să învîrtesc de manivelă. A doua oară mi-au spus că trebuie să torn și apă în mașină. Cînd au venit mecanicii a treia oară m-au găsit stînd în fața mașinii, disperat că mașina nu funcționa de loc, din cauză că uitasem să pun ștecherul în priză. Va să zică totul se petrecea din cauza nepriceperii mele. Așa cum s-a întimplat și a patra oară, cînd mașina funcționa perfect, dar nu ieșea nici o rufă din cazan, pentru că... am uitat să pun rufe la spălat.

În ultima săptămînă de garanție, mașina s-a oprit. Au venit mecanicii, s-au uitat la ea, s-au uitat unul la altul și au spus:

— Un fleac! Mai nimic... Păcat de drum.

— Va să zică o să meargă...
 — Nu. N-o să meargă!
 — Vai de mine! E o piesă atît de grea?
 — Da' de unde! Un fleac... un nimic, dar nu se găsește în comerț.

— Bine, dar eu stau cu rufe în cazan!
 — Lăsați, nu vă alarmați... Vă dăm o mîna de ajutor!

Și mi-au ajutat să scot rufe din cazan și să le pun la uscat.

— Și eu ce fac? De unde vin piesele de schimb?

— Nu vin. Vin numai mașinile. De la „Electrobobinajul“ din București, de la cooperativa „Tehnometal“ Ploiești...

— Și eu ce trebuie să fac? am întreat a doua oară.

— Dumneavoastră nu trebuie să faceți nimic. Ei trebuie să facă toate rezistențele de schimb pentru comerț. Dar nu le fac pe toate, așa că nici dv. n-aveți ce face.

Și totuși am avut ce face: am imprumutat o rezistență de la un vecin, dar cum

el nu știa că nici rezistența lui nu mai rezistă, sîntem acum doi care nu avem mașină de spălat rufe. Și unde-s doi... e mai ușor să rezizi în fața unei asemenea neglijențe.

Totul depinde de obișnuință și rezistență. De rezistența noastră, bineînțeles, pentru că rezistența mașinii nu depinde de nimeni. N-a fost inclusă în reparații în timpul termenului de garanție.

Mașina mea este o mașină frumoasă și bună. Consumă puțin... ba fără rezistență nu consumă de loc.

Cine caută umor în schița de mai sus, ar trebui mai întîi să răspundă la o întrebare: e ceva de ris în toată problema rezistențelor?

S. M. RUSU

CONST. OTTESCU

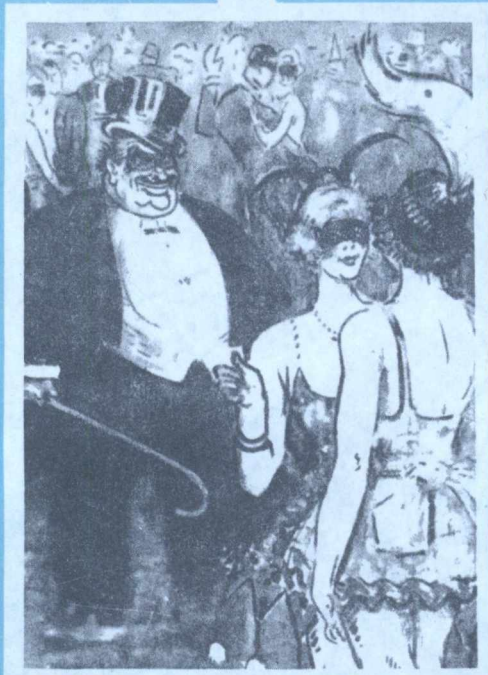
Sonnet învers

Măgarul, prins în fapt, grăi așa:
 — „Da, eu am consumat din orzul turmiei
 Am păgubit cinci oi de-un prinz? Ei da!

Sînt vinovat, și ce-i la urma urmii,
 Sînt posticios, dar spunei ce cusur mi
 Se poate oare altul reproșa?

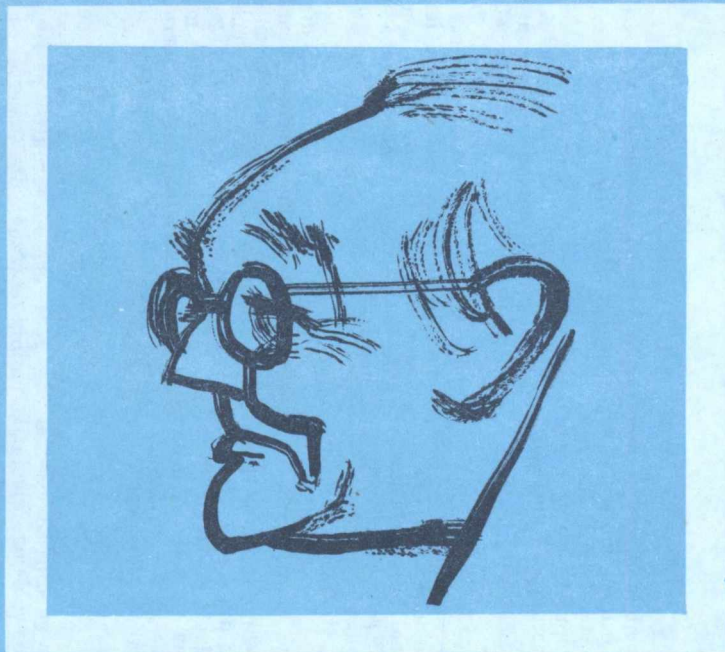
De vină este baciul meu Marin
 Că lasă boabele neincuiate!
 Și oile, de fapt, sînt vinovate
 Că nu se mulțumesc cu mai puțin!“

Și a conchis: „Eu personal susțin
 Cum că behăietoarele surate
 Îmi scot prin colțuri vorbe nesărate
 C-aș fi măgar, eu care sînt asin!“

— Este ministrul muncii. A dat drept să intre la bal și cei din răcați.

Acuarelă, 1927

Pictorul BĂRBULESCU B'ARG

Desen de CIK DAMADIAN

DESENE
DIN
EXPOZIȚIA
RETROSPECTIVĂ
A
ARTISTULUI

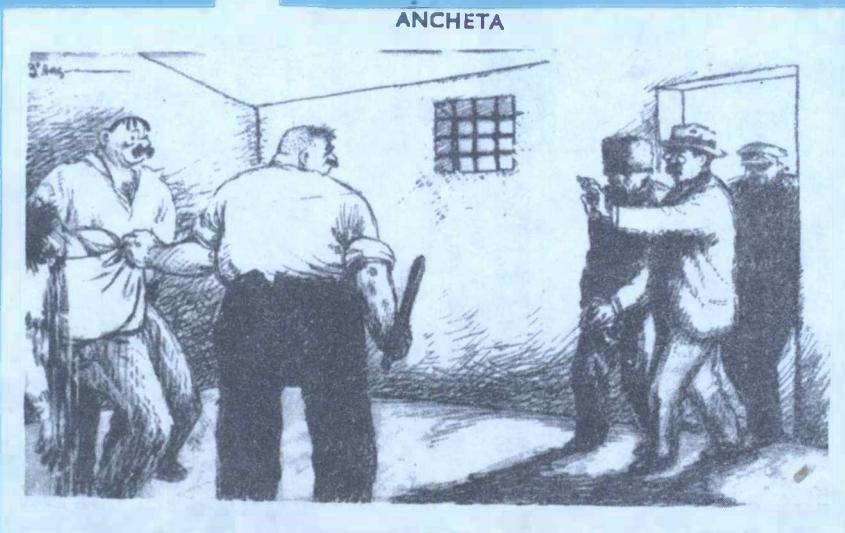
Proiect de monument 1907

Pastel, 1911

Ion
Bărbulescu

B'ARG

ANCHETA

— Oprește-vă! Ăla-i reclamantul!
— Prea târziu, a și mărturisit că-i vinovatul!

Tuș, 1933

SITUAȚIA GERMANIE

Adolf Hitler a înarmat Germania

„Cuvîntul Liber”, 1934

DIN ZONA

DOLARULUI

Știri ultrascurte

Anglia a trimis recent în Kenia un nou guvernator, care a primit indicația să acționeze astfel, încât populația să se simtă bine. Cam greu ca populația să se simtă bine când vine un guvernator. Numai când pleacă...

riu n-a ieșit încă ajustat. Au ieșit ajustați numai... salariații.

La Capetown (Republica Sud-Africană), o femeie albă, care călcase cu automobilul un negru, a fost... iertată de autorități. Firește, cu totul altfel s-ar fi întâmplat dacă, invers, un negru ar fi călcat cu automobilul un alb. N-ar fi fost iertat. De altfel un negru nici nu putea face una ca asta, că n-avea de unde să aibă un automobil...

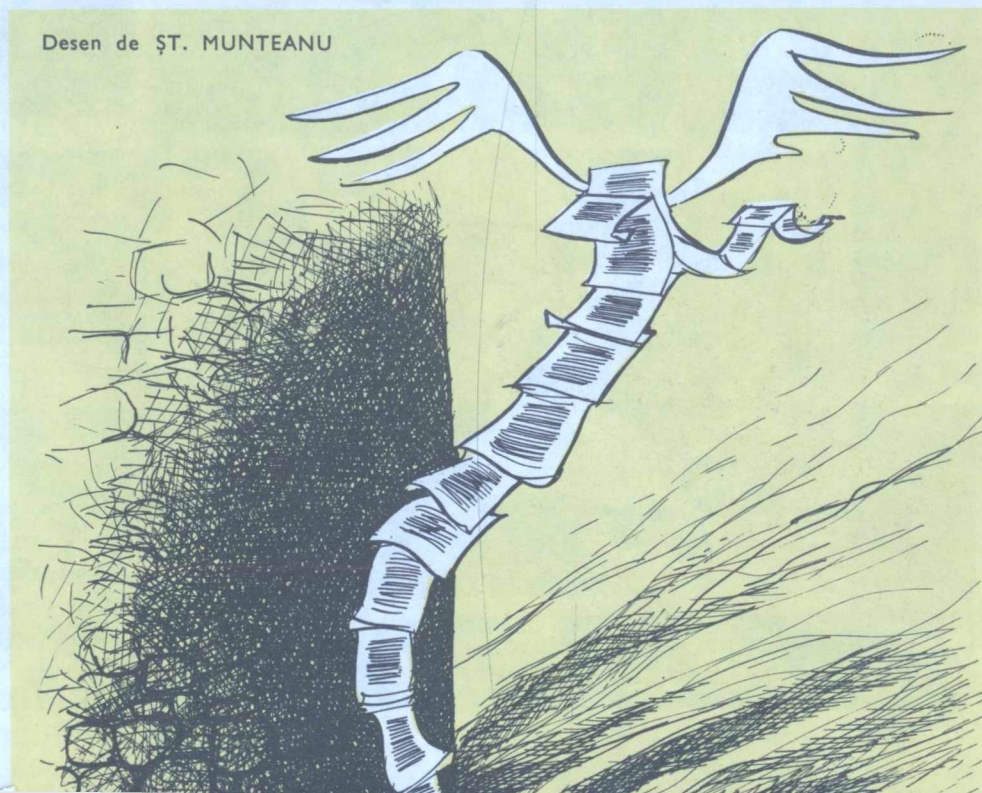
Ministerul ocrotirii sănătății din Anglia recunoaște că în numeroase cazuri bolnavii sînt victimele medicamentelor necorespunzătoare. Fabricanții medicamentelor sînt însă rareori trași la răspundere. De unde se vede că, chiar dacă ministerul ocrotește sănătatea, legea îi ocrotește tot pe patroni...

Un ziarist elvețian arăta de curînd că, în anumite domenii, americanii scot azi de zece ori mai multe profituri decît înainte de război, din comerțul cu Europa. Ceea ce e normal: înainte de război nu se inventase încă piața comună!

După cum recunosc chiar și autoritățile. Școala tehnică de stat din Namur (Belgia) s-a avariat în așa hal, încît astăzi arată ca o epavă. Cu deosebirea că o epavă merge la fund, pe cînd starea grea a învățămîntului în țările capitaliste iese astfel la suprafață...

Asociațiile de patroni din Elveția au anunțat că vor studia problema „ajustării salariilor în funcție de costul vieții”. Totuși se observă că pînă acuma nici un sala-

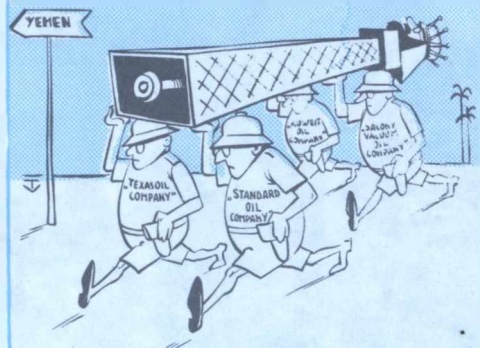
Desen de ȘT. MUNTEANU

Foraje recente arată că subsolul din Yemen are mari rezerve de petrol.

(ziarele)

Desen de V. TIMOC

Unități de luptători îndrăjiți pentru restabilirea „drepturilor” Monarhiei în Yemen

Pe cînd un discurs despre virtuțile militare ale lui Hitler?

Senatorul american Mike Mansfield, care a vizitat nu de mult Vietnamul de Sud, a declarat, în cadrul unei conferințe de presă, că Ngo Dinh Diem este cel mai mare om de stat al Asiei.

Așa cum Franco este campionul democrației occidentale;

Africa de sud, raiul egalității între rase;

Salazar, lider al mișcării anticolonialiste,

iar Chombe, cel mai devotat luptător pentru independența Congo-ului...

Justiție americană.

La Atlanta, în statul Georgia, trei tineri albi, care au bătut doi oameni de culoare, au fost condamnați — chiar așa se spune, condamnați — de președintele tribunalului municipal „să asiste la serviciul religios duminical timp de șase luni”. În plus s-a cerut părinților tinerilor rasisti

DE LA EI, DINTR-UN CONDEI

Africa este vizitată tot mai des de politicienii americani. Unii, ca Mac Ghee, secretar de stat adjunct al Statelor Unite, sînt — după cum spune el — „fermecați” de Chombe. Alții, ca senatorul american Allen Ellender, întilnind realități diferite de cele din Katanga, atît de apropiate unora prin prezența lui Union Minière, devin melancolici. Ei visează la trecuți și cu batista udă de lacrimi declară la o conferință de presă, la Salisbury (Rhodesia) așa cum a făcut Ellender: „Majoritatea țărilor africane au obținut independența prea devreme”. Într-adevăr, ce vremuri erau cînd Africa însemna doar trei-patru țări independente, iar restul o imensă feudă, la proporții continentale, pe care o disputau trusturi cu nume străine. Iar acum, multe țări din Africa, spune senatorul american, prezintă „un tablou trist”. Evident, supărător de trist pentru cei care nu mai pot exploata în voie bogățiile acestui continent.

Și cum orice conferință de presă trebuie să aibă și o notă de umor, Ellender așpus în încheiere, pe tonul cel mai serios din lume: „Nu am întilnit încă africani capabili să-și conducă singuri treburile lor... Numai datorită albilor, în Africa s-a ob-

poierii economice și culturale. Cît privește pe... africanii incapabili, ei s-au dovedit destul de capabili pentru a nu-i mai suporta pe cei care l-au trimis în Africa pe senatorul american.

În orașul vestgerman Augustdorf, cu ocazia unei festivități organizate de comandamentul N.A.T.O., generalul nazist Hans Speidel a ținut un discurs agresiv, elogiindu-l pe feldmaresalul hitlerist Rommel.

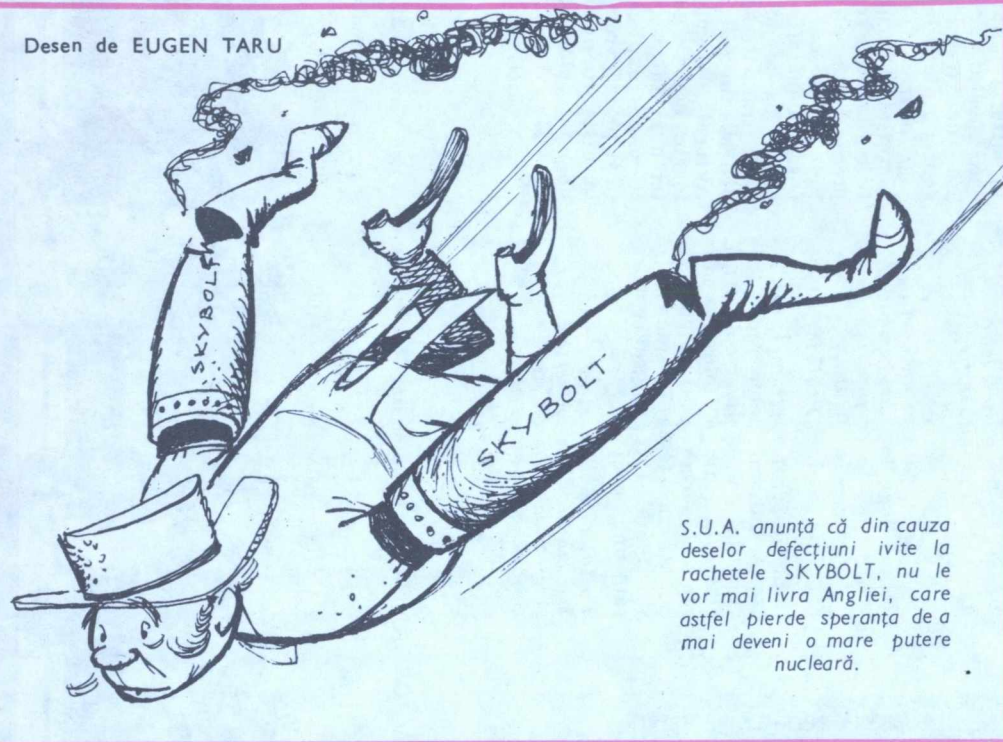
în timpul nopții. Pedepse grele, după cum se vede.

Și o altă sentință, de data aceasta Greensboro, în Carolina de Nord: 57 de negri și trei albi au fost arestați pentru că au îndrăznit să manifesteze împotriva segregăției rasiale, și aceasta cu ocazia sărbătorii denumită în Statele Unite „Ziua mulțumirilor“.

Justiția nu este deci oarbă în Statele Unite: ea deosebește negrul de albi!

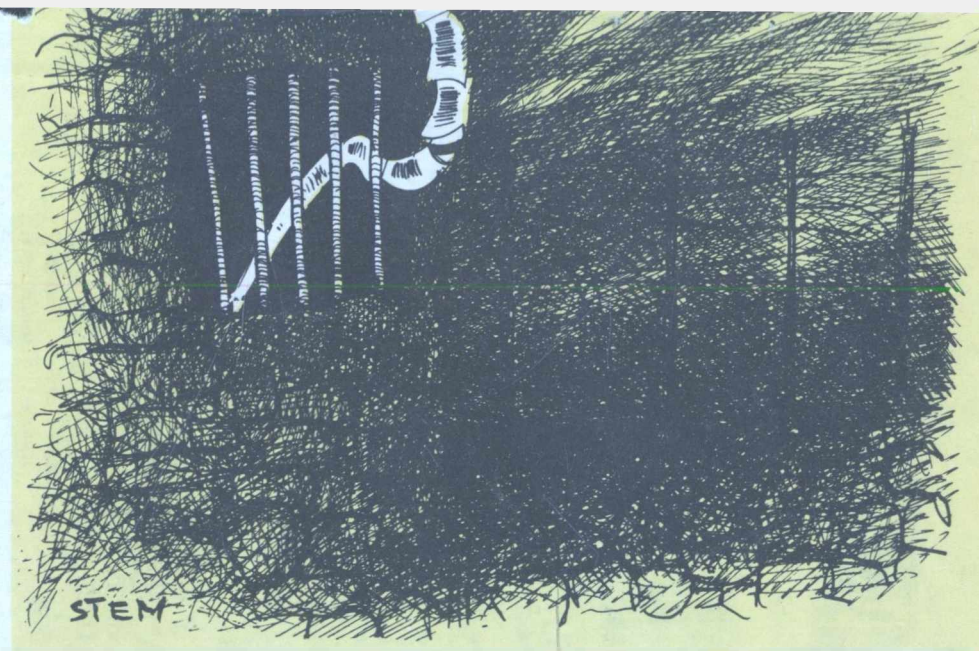
SERGIU BRAND

Desen de EUGEN TARU

S.U.A. anunță că din cauza deselor defecțiuni ivite la rachetele SKYBOLT, nu le vor mai livra Angliei, care astfel pierde speranța de a mai deveni o mare putere nucleară.

WISE PRĂBUȘITE

POEZII SPANIEI

ADUNATE DE ICI, DE COLO

— Cățelul dumneavoastră m-a mușcat. Cer satisfacție.

— Cum doriți. Acuma o să-l țin eu și, poftim, mușcați-l și dv. pe el.

*

— Hei, polițist! Chiar adineauri am fost prădat pe malul Senei. Hoțul a luat blana de pe mine și a șters-o.

— Dar de ce n-ai țipat?

— Mi-era teamă să deschid gura: am patru dinți de aur.

Tinărul frizer bărbierește pentru prima oară și, în timpul lucrului, primește sfaturi de la un confrate mai în vîrstă:

— Fii cu băgare de seamă, Francois, și vezi, principalul este să nu te tai.

*

— M-am hotărit, Willy, o să-mi iau motocicletă. Vreau să umblu și eu, să văd lumea.

— Care lume: asta, sau cealaltă?

FEL DE FEL, TOATE LA FEL • FEL DE FEL, TOATE LA FEL

Fotbal în carne și oase (dar mai mult în oase!)

Echipa daneză de fotbal Vordingsborg a bătut de curînd echipa Hellested. Vreți să știți cu ce scor? Păi n-a bătut-o cu scorul. A bătut-o cu pumnii și cu picioarele. Vreți să știți cu ce ocazie a bătut-o? Cu ocazia meciului, că tot erau pe stadion. Cînd echipa Hellested s-a repezit la minge, echipa Vordingsborg s-a repezit la echipa Hellested și, cît ai zice pește, nimeni nu mai putea zice nici pește, nici altceva, majoritatea fiind reduși la tăcere. Numai de cît după prima re-

priză a urmat primul ajutor, după care cei scăpați cu viață au șters-o repede acasă. În final, echipa Vordingsborg a fost declarată învingătoare la fotbal prin K.O.

Artă la solduri

În capitala Franței, pictorii abstracționiști au cam festelit-o. După cum relatează revista „Figaro Littéraire“, prețurile capodoperelor lor au scăzut cu 40%. Ceea ce a speriat pe creatori, pentru că ei vînd artă abstractă, dar nu încasează decît parale concrete. Lumea-i atît de meschină — scrie revista — încît

plătește bine numai ceea ce se mîncă. Dar toată chestia nu-i că publicul nu mîncă arta asta abstractă. Toată chestia e că publicul n-o înghite...

Teribila afacere cu cumplitele pistoale atomice

Belgianul Charles Bellens a încercat mai multe afaceri, dar nici una n-a fost teribilă. Se zice că a încercat să facă negustorie cu smochine, cîrnați, măslin și brinză. Fleacuri. N-are lumea bani să investească masiv în brinză și cîrnați! Și atunci Bellens a închis prăvălia și a anun-

țat sus și tare că livrează pistoale atomice. A doua zi, nimeni nu mai vorbea de simplul Bellens. Toți vorbeau de milionarul Bellens. Ploua cu contracte și aconturi din țară și străinătate. Pistoalele atomice aveau o căutare nebună. Dar o căutare și mai nebună o are acum însuși Bellens, pe care-l caută „beneficiarii“ deoarece a dispărut cu aconturile. Cît privește pistoalele, ele n-au existat decît în imaginația lui Bellens și a „beneficiarilor“. Și cu asta s-a terminat. Din păcate, cu capetele infierbîntate care aleargă după pistoale atomice, nu s-a terminat încă...

Honoris causa

Colegiul din Boston a distins de curînd pe un cunoscut actor englez cu titlul de doctor honoris causa în literatură. Lucru cu care actorul ar fi fost poate de acord, dar a trebuit să recunoască că nu prea cunoaște regulile ortografice. Fapt în urma căruia i s-a retras imediat titlul de doctor honoris causa în literatură și i s-a oferit numai de cît titlul de doctor honoris causa în filozofie. Probabil, comisia o fi scotit că filozofia este mai ușoară decît ortografia!

Desen de A. LUCACI

„ACORD”

(Din ciclul „Melomaniaci”)

Unii cetățeni tirguitesc numai din centru, cu toate că orice cartier este la fel de bine aprovizionat.

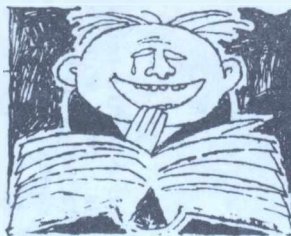
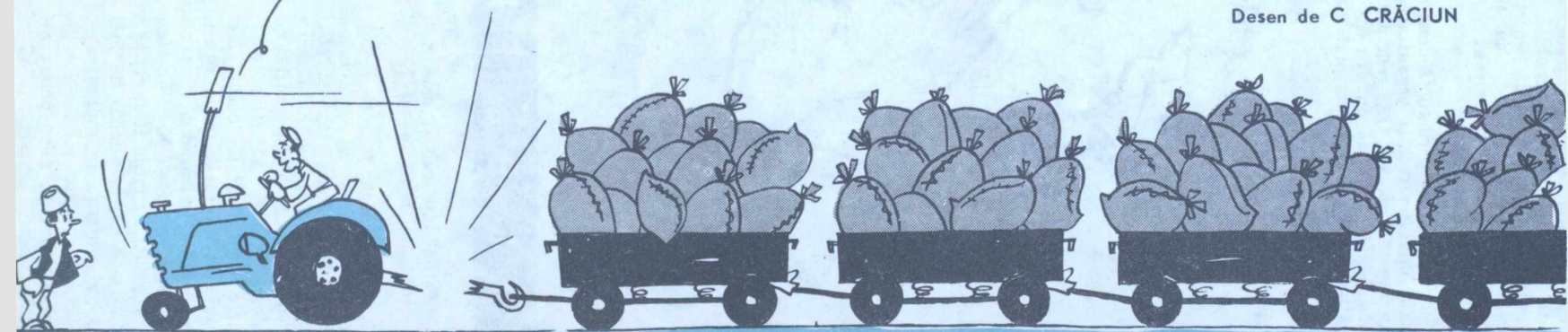
Desen de ADRIAN ANDRONIC

- Ce ți-am spus eu, cele mai bune franzele tot în „centru” se găsescl...

Suprasolicitaarea mașinilor duce multe ori la degradarea lor

TRACTORISTUL: - Vezi ce ușor trage!... Mai putem agăța o remorcă!

Desen de C. CRĂCIUN

PĂGINI ANTOLOGICE

D. TELEOR

(1858 — 1920)

Dimitrie Constantinescu Teleorman — sau, cum va semna mai târziu, D. Teleor — e autorul unor schițe, epigrame și poezii satirice care au adus o notă lirică în peisajul umoristic din cea de-a doua jumătate a sec. al XIX-lea și începutul sec. al XX-lea.

Încă de tânăr a scos, împreună cu A. Drăghicescu, o foaie literară și științifică „Aceră Română” (1875), a colaborat asiduă la „Literatorul”, „Viața” și mai târziu la „Flacăra”. A publicat în timpul vieții câteva volume de poezii, epigrame și proză umoristică.

D. Teleor s-a apropiat cu duioșie de omul simplu, de sentimentele și îndeletnicirile lui pașnice. Într-o vreme când clasele exploatare afișau un fals patriotism, poetul arăta cu umor în poezia „Nostalgie” gândurile unui proaspăt recrut.

NOSTALGIE

— Stan Badea, dorobanș, recrut
De ce zi-noapte stai pe gânduri?
Visezi tu ranguri și izbinzi?
— Mi-e dor de cîmpuri...
— Când cornul sună maestos
În tine-n mintea ta ce zici?
La ce gîndești cu duioșie?
— La pitulici...

— Și seara cînd te culci zdrobit,
Visezi la fapte strălucite,
La generali maiiați în sir?
— Mi-e dor de vite...

— Adesea, fără or-un cuvînt,
De ce plîngi cînd auzi comanda?
Ai vrea să zbori spre inamic?
— Mi-e dor de Sanda...

(din vol. „Realiste”, 1896)

Cu ajutorul epigramei, D. Teleor a înfierat unele racile ale timpului său, în diverse domenii. Observator fin, el folosește adeseori cu succes jocul de cuvinte, poanta neașteptată, comparația spirituală. Iată epigrama adresată unui poet:

Poetul face totul mare
Un munte dintr-un șoricel.
Adesea însă o brodește:
Se face mare și pe el!

Într-o epigramă adresată unui alt poet nu menaja nici revista „Convorbiri literare”, care era, după cum se știe, condusă de către „pontiful” Titu Maiorescu:

Tu vrei să nu te știe nimeni
Că ești poet, că te inspire:
Aruncă-ți versurile-n mare
Sau publică-le-n Convorbiri.

Despre medicii care cereau onorarii exorbitante populației sărace, spune:

La doctor azi dacă te duci
Te-ascultă bine — ce să faci,
Te-o vindeca el mai apoi
Dar de-ocamdată te dezbracă.

Unui prieten „oarecare” îi spune:

Și cînd îți zic om de nimic
Mă-njuri și te burzuluești:
Să nu te superi fiindcă-ți zic,
Ci supără-te fiindcă ești...

Banii și rangurile, singurul criteriu al burgheziei pentru acordarea meritelor celor din jur, îl fac să exclame:

Parale de-aș avea
Infectele!
Ce mult mi-ar admira
Defectele!

(din vol. „Epigrame”, 1900)

D. Teleor a murit în anul 1920, în mizerie, uitat de regimul în care poetul a avut nenorocul „să-și ducă traiul”. Iată „epitaful” conceput de el însuși:

„Dimitrie Teleor, epigramist român, din București (?), care ar fi trăit între secolul al nouăsprezecelea și al douăzecilea, s-a îndeletnicit cu epigrama. El ar fi scris două mii de epigrame din care pînă la noi n-au parvenit decît trei. Restul, probabil s-a distrus din diferite împrejurări. Autorul, desigur, a fost un om foarte bogat, posedînd bani și terenuri întinse, căci altfel nu se poate explica cum a putut să-și piarză vremea cu literatura în niște timpuri întunecoase și înapoiate, cînd, bănuiesc, nimeni nu citea cărți (...).”

RODICA T. FLOREA

NU POT TRĂI fără tine

El nu e Romeo și nici ea Julieta. El e Mitică și ea Marioara. S-au iubit însă cu o asemenea pasiune încât și Shakespeare s-ar fi declarat satisfăcut.

Prima lună a fost negrăit de frumoasă. La plecare se sărutau, la venire se sărutau; înaintea felului întâi se sărutau, se sărutau și după felul întâi; se sărutau înainte și după murături, după și înainte de desert, după și înainte de nimic, mă rog, curgea sărutul în cantități industriale. Era o asemenea lună de miere înțit eu, ca să-mi revin din dragostea lor, a trebuit să iau lăptișor de matcă...

La fel de frumoasă a fost și luna a doua, și a treia. La fiecare întâi și cincisprezece, Mitică aducea chenzina acasă, o cununa cu chenzina Marioarei și împreună cumpărau tot ce le poțtea inima. În a patra lună a fost frumos numai pînă la a doua chenzină, adică pînă la 15 mai, orele 16,30, cînd Mitică s-a înapoiat de la birou. Au urmat îmbrățișările, a sărutat-o la felul întâi, a sărutat-o la felul doi, fără se se mai atingă de ciorbă, deoarece, susținea el, ciorba-i produce arsuri, i-a zîmbit la desert fără să-l guste, întrucît compotul li lăsa așa, pe neașteptate, un gust amar. Apoi s-a ridicat de la masă, de fapt nici măcar nu se așezase, a urmat un sărut de serviciu, așa, ca o sarcină, și s-a culcat. S-a trezit spre seară, și-a pus costumul nou cu dungulițe, a îmbrățișat-o pe Marioara, și i-a șoptit:

— Iubito, fără tine nu pot trăi. La revedere!

— Pleci fără mine?
— Nu pot trăi fără tine, dar să plec fără tine, pot. Pa! Pa, dragostea mea! Dragostea lui n-a mai stăruit, fiindcă nu-i plăcea să-l sîcîie. Într-adevăr, el nu putea să trăiască fără ea și de aceea n-a trecut decît o oră după miezul nopții și Romeo s-a înapoiat acasă. A trezit-o din somn ca să-i explice că fără ea nu poate trăi. Ea s-a cutremurat. În clipa aceea și-a dat seama că el nu poate trăi fără ea și mai ales că nu poate trăi fără Cotnari.

În săptămînile următoare, Romeo venea acasă cu întîrziere și plictisit ca un tren de marfă. De frica arsurilor, ocolea masa. Cu îmbrățișările, în schimb, era la zi.

— Mitică, mereu întîrzii! Ți s-a schimbat programul?

— Ce importanță are, draga mea? Important e că fără tine nu pot trăi.

— Și atunci pentru ce zăbovești ore întregi prin oraș?

— Tramvaiete aglomerate, pasiunea mea. Și circulă! Parcă s-ar mișca nu cu motorul, cu calul...

— Mitică, dragule, te pomenești că se mișcă cu Calul Bălan?

— Mă jignești, Marioaro... Vino să te sărut.

Și Marioara săruta o cramă. El trecea în dormitor, ea trecea la bucătărie. Ea plîngea, el adormea. Și cînd făcea ochi, o mingia duios cînd cu privirea, cînd cu vorba:

— Ai ochii umflați, Marioaro. Scâlțați în lacrimi...

— Da, Mitică...

— Ai tăiat ceapă...

— Am tăiat, Mitică.

— Cu tine se întîmplă ceva, Marioaro...

— Nu cu mine, Mitică.

— Eu fără tine nu pot trăi, Marioaro.

— Nici fără chenzină, Mitică!

— Da... așa e... De data asta am uitat să ți-o dau.

— Și de data cealaltă ai uitat...

— Începi să mă plictisești. La revedere!

— Cînd te înapoiezi, Mitică?

— Lasă-mi la intrare condica de prezență și o să afli dimineața...

Dimineața nu putea afla, fiindcă n-avea cine s-o semneze. Romeo se înapoia abia spre prînz... Și ca să n-o stînjenească prea mult, venea sătul...

— Mario, azi am venit la vreme! Mie-e foame... De ce lacrimi, fetițe? Iar ai tăiat ceapă?... Așează-te la masă. Plînsul pe stomacul gol produce amețeli...

— Mitică! Vom avea un copil...

— Cum? Poffim de ce-i arde dumneaei! Mie mi-e foame de nu văd înaintea ochilor și tu te ții de fleacuri! Nu cred în mofturile astea.

— Trebuie să adunăm bani...

— Eu n-am. Nu primesc decît două chenzine pe lună.

— Și unde le duci, Mitică?

— Unde! Unde! Ce-ți inchipui că le păstrez pentru mine? Mai un restaurant, mai un bufet, mai anumite obligații...

— Mai o anumită brunetă...

— Ce mă tot pisezi? Nu ți-e de-ajuns că fără tine nu pot trăi? Termină cu fasoanele astea, că nu ești în luna de miere!

— Mitică, numai chenzina mea nu ajunge.

— Chenzina este datoria femeii. De aceea e de genul feminin: o chenzină, două chenzine...

— Avem casă grea!

— Care grea? Eu mîntinc mai mult în oraș.

— În curînd vine și copilul...

— În primele luni, ăla folosește rezervele interne. Nu face cheltuieli. Împrumută-mi un pol. Mă-ntilnesc cu Tase și e rîndul meu să plătesc.

— Ține, Mitică... Sînt ultimii bani pe care-i mai avem în casă.

— Dar pe ce naiba topești banii? Că abia acum 15 zile ai luat chenzina. La voi nu se dau prime? Explică-le și tu că ai angarale, bărbat, copil, Pa! Ne întilnim deseară...

...
Nu s-au întilnit seara. S-au întilnit într-o dimineață. El tăcea. Și ea tăcea. Vorbeau avocații. Mitică privea în jur. Se simțea străin printre acești necunoscuți. Ce are el de împărțit cu toți ăștia? A, da, își amintește... pînă nu demult avea de împărțit ceva... cu cineva... și a dezertat. Dar cu cine?... Cu cine avea de împărțit?... Uite-o! Cu EA! Ce-i cu EA? Iar a tăiat ceapă... Și s-a-ngrășat... Nu, nu s-a-ngrășat, e altceva... Gulerul motorolit de la cămașă îl sufocă. Își desface cravata murdară. O voce surdă, îndepărtată, îi zgîrie timpanele:

— ... a refuzat soțul să contribuie la cheltuielile casei?

— Și glasul ei mic, sugrumat, îl lovi:

— Da...

— Învinuitul recunoaște că a refuzat să-și întrețină familia?

— Romeo murmură printre dinții încleștați:

— Da...

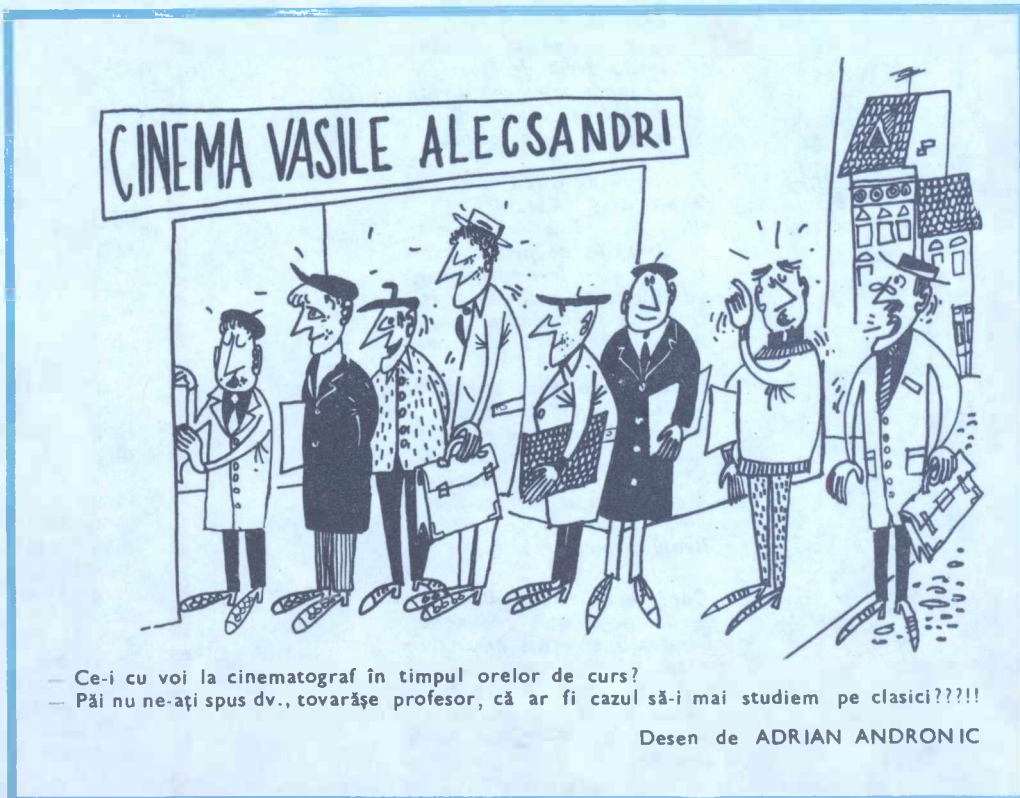
Privindu-și pantalonii cu genunchii ca două gheburi, își aminti din nou. Cîndva parcă sunase altfel acest dublu „da”. Semăna a clinchet argintiu de clopoței. Cîndva, la sfatul popular...

— Și a plecat fiecare pe drumul său. Și nu s-au privit din urmă. Păcat. Ar fi fost frumos.

El a părăsit ultimul sala de ședințe. L-am furat cu coada ochiului. Tăia ceapă... Tirziu. Dacă nu știi s-o tai la timp, degeaba o mai tai...

Mitică nu este Romeo!...

I. AVIAN

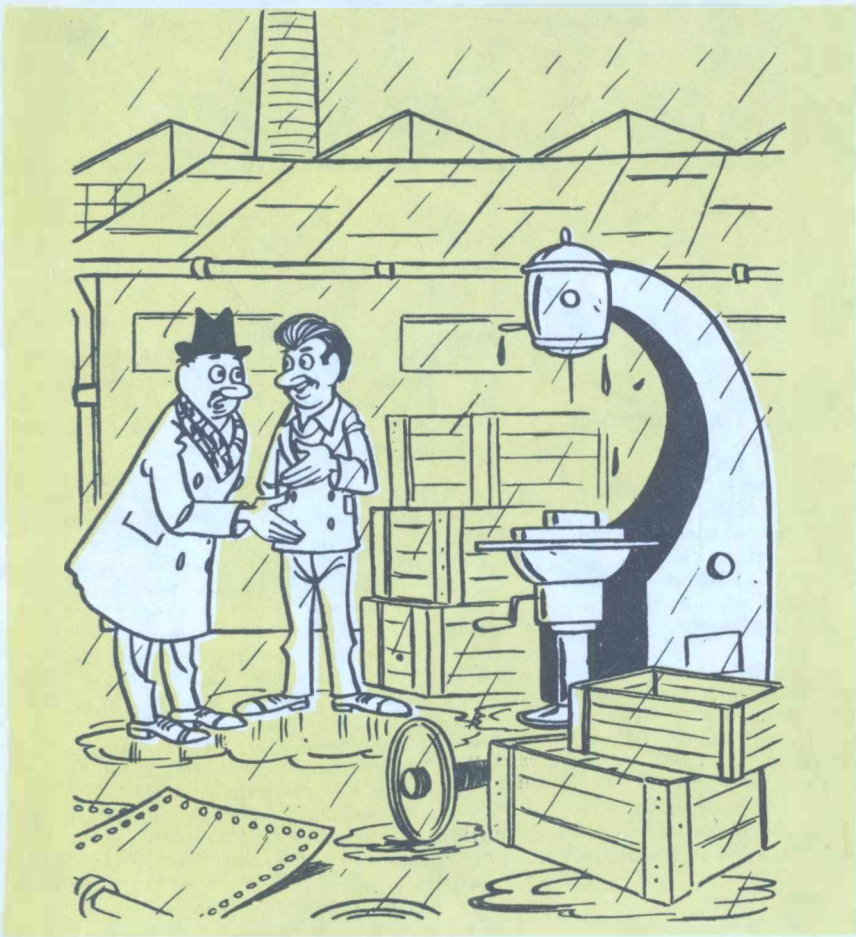

— Ce-i cu voi la cinematograful în timpul orelor de curs?

— Păi nu ne-ați spus dv., tovarășe profesor, că ar fi cazul să-i mai studiem pe clasici????!

Desen de ADRIAN ANDRONIC

În unele întreprinderi, mașini în perfectă stare sînt lăsate să zacă nefolosite, pradă intemperiilor.

— De ce lăsați mașina aici?! Se strică...
— Cum o să se strice: e nouă!

Desen de FRED GHENĂDESCU

Tristeteți

*E trist cînd, după ce-ai mîncat
Cu voluptate la festinuri
Diverse feluri de vînat,
Stropite abundant cu vinuri,
O cruntă criză de ficat
Și-o noapte petrecută-n chinuri
Să te oblighe la suspinuri
Și la regim de zarzavat.*

*E trist, cînd după ce-ai iubit
O hieratică fecioară
Cu ochii plini de infinit
Și zîmbetul de primăvară,
Din tot ce-a fost odinioară,
Să ai, cînd ai încărînjit,
Doar un tablou cam învechit
Al „Ei” în rochie de seară.*

*E trist cînd te-ai simțit vîtuit
Sprînțar prin lunci și prin vîlcele,
Sau Cupidon cu arcul lui
Zburdînd în salturi ușurele,
Să stai acum între flanele
Așa cum stau bătrîni destui
Cînd li înșeapă ca un cui
Reumatismele rebele...*

*Dar e mai trist cînd tu, voinic,
Model de-avînt și de noblețe
Cîndva, neprețuit amic
Fierbînd de gînduri îndrăznește,
Cînd ai ajuns la bătrînețe
În universul tău cel mic
Retras, să nu pricepi nimic
Din tot ce-i vis și tinerețe.*

MIRCEA PAVELESCU

DIN LITERATURA SATIRICĂ TURCĂ

Nu depin

Azis Nesin este unul din cei mai cunoscuți scriitori, publiciști și satirici turci contemporani, publicînd pînă acum peste 20 de cărți. În 1956 și 1957 a fost distins cu premiul întii la concursul internațional de la Roma pentru cea mai frumoasă povestire umoristică. Pentru curajul cu care demască pe politicianistul demagog, pe speculant, pe ziaristul venal, pe scriitorul fără conștiință, pe lingșitor și alte asemenea specimene nefaste, a avut de suferit, fiind arestat în 1948, precum și în 1961. El se bucură de o mare popularitate printre cititori.

— Poliția! Să vie poliția!...
A-ajutor!

Trecătorii se opreau și se uitau la omul care zbiera. Se aflau pe acolo și polițiști, dar aceștia nu dădeau nici un fel de atenție strigătelor lui disperate. Făcîndu-și drum prin mulțime, polițiștii își vedeau de treaba lor, netulbu-rați.

— Pooliți-a!... Pooliți-a!...

Și era strașnic lucru. Nici unul din polițiști parcă nu auzea nimic. Iată că peste drum, pe pod, mai era unul. Poate ca el să fi auzit! Omul făcu mîinile pilnie la gură și strigă din nou:

— Poo-li-ți-aa!
Să vie poliția!
Ajutor! Poliția!

Omul se strecură prin mulțimea care-l înconjura și se repezi glonț spre polițistul care sta peste drum, pe pod.

— Stimate domn, vreți să fiți atît de bun și să veniți cu mine?

— Dar ce s-a întîmplat?

— Acolo, în curte, este omorît un om!

— Asta nu mă privește!

— De ce?

— Eu sînt pus aici pentru reglementarea circulației. Dacă mă mișc de aici, se încurcă treburile și eu răspund.

Pe aproape trecu un funcționar de la prefectură. Omul se repezi spre el.

— Stimate domn! O clipă! Este ucis un om! Arestați-l pe asasin!

— Eu nu mă pot amesteca în asemenea cazuri. Cu lucruri de acest fel se ocupă biroul 16 al prefecturii. Eu sînt la secția de pașapoarte!

Bietul om, îngrozit, începu să fugă într-o parte și în alta, neîn-cetînd să strige tare:

— Poliția! Este ucis un om!
Poo-li-ți-a!

În cele din urmă apărură un

polițist. Omul se năpusti spre el.

— Salvați-l! Să mergem mai repede! Crimă!

— Scuzați! Asta nu e treaba mea! Eu fac serviciul la Ministerul de Interne.

Mulțimea se strîngea tot mai mult.

Omul dădu fuga spre polițistul care stătea de vorbă, calm, cu zarzavagiul.

— Salvați-l, stimabile! Veniți cu mine! Un om este ucis!

— N-am dreptul să mă amestec. Eu fac parte din poliția comunală!

Polițiști erau cîți vrei, dar cînd ți-i dat să ai ghinion, ai ghinion! Erau toți polițiști, dar... nu se ocupau de asemenea treburile!

Într-o bună zi, de fapt era mai mult spre seară, dar, întrucît nu se spune „într-o bună seară”, revenim la prima formulare: într-o bună zi, a sosit la redacție un plic. În plic o scrisoare; în scrisoare o sesizare.

Pomenea sesizarea despre un oarecare Onea Năstase, gestionarul bufetului din Larga, raionul Tg. Ocna. Ce făcea acest Năstase? Dar ce nu făcea? Turna apă în vin, turna pumni în capul consumatorilor, etc. Așadar, în alternativa că anumiți consumatori nu ieșeau din local amețiți de băutură, întrucît aceasta era diluată, ieșeau amețiți de pumni. Deci, cei în cauză puteau exclama fără grijă „Adio mamă!”

Noi am trimis sesizarea U.R.C.C.-ului Tg. Ocna. U.R.C.C. a făcut o anchetă la fața locului. Ancheta a stabilit temeinicia celor semnalate: băuturile slabe, pumni tari. Răspunsul U.R.C.C.-ului mai arăta că „întîrzierea soluționării cazului a fost pricinuită de relațiile pe care gestionarul le are în comună și care au îngreunat cercetările”. Răspunsul vorbea în continuare că s-a hotărît destituirea inimosului gestionar care împărțea în dreapta și-n stînga apă și pumni. Președintele cooperativei, Balaban Gheorghe, fiindcă n-a luat măsuri urgente, deși a fost martor la una din galele de box desfășurate în local, și-a primit și el „drepturile” în ședință.

„Urzica” a publicat un material despre aceste abateri. Și cum a apărut materialul, a apărut și răspunsul. Răspunsul venea de la același U.R.C.C. Tg. Ocna. Ce conținea răspunsul? Că Onea Năstase e un gestionar calitatea I-a, că întreaga comună e căzută în extaz de felul exemplar în care servește și conduce bufetul, că nu

CLAR, DAR

AZIS NESIN

de de mine

— De unde să iau unul? Unde e poliția noastră?...
Slavă domnului, se arată unul!

De data asta însă, omul, ca să n-o nimerească greșit, începu cu băgare de seamă.

— Scuzați-mă, vă rog, de la care departament sînteți?

— De la al 16-lea.

— Doamne, ce întîlnire plăcută! Pe aici prin apropiere este omorît un om! Nu doriți să vă ocupați puțin de răufăcător?

— Vedeți, eu fac serviciu la al 16-lea, dar din echipa care se ocupă cu furturile.

— Ascultați-mă, vă rog! Se întîmplă o nenorocire. Un om este omorît!

Lăsîndu-l și pe acesta în voia lui, se repezi spre piața Azamet, îndreptîndu-se spre primul polițist întîlnit.

— Asta nu este treaba mea!

— Nu sînteți de la biroul al 16-lea?

— Sînt din biroul al 16-lea, dar mă ocup de delictele de contrabandă. Trebuie să găsești un funcționar din grupul crimelor capitale.

Sfios, omul se dădu cîtiva pași înapoi. În mulțimea care umpluse strada se zări un chipiu de polițist.

— Sînteți din biroul 16?

— Da.

— Din grupul crimelor capitale?

— Da.

— În sfîrșit! Stimate domn, dați fuga repede! Este omorît un om!

— Unde?

— Uite acolo, aproape!

— Nu te pot ajuta cu nimic.

— De ce?

— Nu e în raionul meu! Dacă s-ar fi întîmplat în raionul Sa-raghîr, atunci da!

Omul mai făcu un pas și se izbi de un alt polițist.

— Scuzați-mă, sînteți din biroul 16?

— Exact.

— Din grupa crimelor capitale?

— Da!

— Acesta e raionul dv.?

— Al meu, ce s-a întîmplat?

— Doamne, este omorît un om.

— Nu-ți pot fi de folos. Astăzi este ziua mea liberă.

În acest timp, un civil se apropie de omul nostru și-i șopti ceva la ureche.

— Odată mi s-a întîmplat și mie așa ceva. Sînt Stan-pățitul. Nu așa se caută un polițist. Dacă-ți trebuie unul, ieși în mijlocul pieții și strigă cît poți: „Ce e cu neobrăzarea asta!”

Omul se opri în mijlocul liniei de tramvai și urlă cît îl ținu gura:

— „Ce e cu neobrăzarea asta? Unde s-a mai văzut așa ceva? Ce sînt regulamentele astea?”

Voia să mai toarne gaz peste foc, dar mulțimea care-l înconjură se năpusti asupra lui.

— Hai la poliție!

— Cine sînteți dv.? — întrebă repede el.

— Noi sîntem agenți ai poliției politice.

Se auziră țiglane. Primul sosi polițistul care avea zi liberă, după el, cel din raionul Sa-raghîr. La țiglan mai sosiră cel cu circulația și sergentul comunal. Era și bărbatul care-i dăduse înțeleptul sfat.

— Și dumneata ești polițist? — îl întrebă el.

— Sînt comisar de poliție.

Spre poliție, omul a trebuit să treacă pe lingă locul unde se întîmplase crima. Victima, pe moarte, se zvîrcolea la pămînt.

— Bietul de el! — făcu impresionat omul nostru.

— Vă e rudă? se interesă cel cu circulația.

— Nu — răspunse arestatul — e un necunoscut.

— Hai, mișcă-te! — îl îmbrînci sergentul comunal. Uite ce de singe a curs! Dar stai, o să mă întorc și o să-i ard o amendă să mă țină minte. Nu e permis să se murdărească podul.

Trad. de GH. DINU

— Fii liniștit. Și eu m-am speriat. Credeam că m-am așezat pe scurtele noastre. Sînt cele împrumutate!!!

CITITORII
AU CUVINȚUL

De curînd a avut loc în comuna Lehliu, regiunea București, următorul „schimb de cuvînt” între „Urzica” și cititorii săi:

— Bine-ai venit în mijlocul nostru, Urzicuțo. Vezi ce tiraj mare de critici literari ai în Lehliu?

— Da! a răspuns „Urzica” emoționată.

Într-adevăr, la consfătuire, sala Căminului cultural cu peste 500 de locuri e plină; colectivisti din G.A.C. Lehliu, din G.A.C. Săpunari, G.A.S. „I. L. Caragiale”, muncitori de la S.M.T., elevii Școlii tehnice agricole și... cîtiva copii.

— Tu, de ce ai venit la cămin, țică? întrebăm pe un puști de vreo șase ani.

— Păi, dă „Urzica” serbare! zice — și se afundă mai adînc în scaun.

Are dreptate. Atmosfera e caldă, sărbătorească, plină de umor pozitiv. Numai că de data aceasta umorul vine direct de la sursă.

— Puteți ști ce fond de bază aveți? se înscrie la cuvînt tovarășul Tudor Călin, vicepreședintele G.A.C.-ului Lehliu.

— Avem, răspunde repede „Urzica” — Fondul plastic, Fondul literar, articole de fond...

— Nu m-ați înțeles. De exemplu, noi la G.A.C. Lehliu avem un fond de bază de 2 658 000 lei. Voi ar trebui să aveți tot atîtea milioane de bancuri bune. Ei, le-aveți?

— N-am putea spune precis, socotitorii sînteți dv., cititorii.

— Are, confirmă Savu Alexandru, contabilul colectivei. Numai despre frizerii care iau bacșiș sînt peste 2 000 000... „venite” anual. În ceea ce privește domeniul agricol, „Urzica” e mai puțin bogată.

Urzica își notează în agendă: se cer scrise mai multe materiale despre viața nouă a colectivităților.

— Cîte zile-muncă au umoriștii dv. la un material? vrea să știe un colectivist fruntaș.

— E greu de spus — evită „Urzica” răspunsul. Unii dintre ei scriu noaptea...

— Se vede — zice fruntașul. Sînt cei care n-au prea mult haz. Noroc că aceștia sînt din ce în ce mai puțini.

— Eu vreau să spun un lucru pozitiv, sare un utemist. Mă bucur de atenția pe care o aveți față de... cultura mare. Am văzut în ultimul timp că publicați interviuri, pagini antologice, traduceri, foarte folositoare. E o recoltă care merită felicitări.

Urzica, din modestie, nu notează felicitările.

— Am vrea să veniți mai des printre noi — mărturisește un tînr de la S.M.T. Sînteți doar o revistă... vie!

— Știu ce vreți să spuneți. Deși mori de rîs în fiecare număr, este totuși o moarte... aparentă. La asta v-ați referit?

— Nu — suride tînrul. Dacă umoriștii scriu uneori pe concret, vrem și noi să vedem autorii, tot pe concret. Poate că am vrea să le spunem și noi ceva.

Autorii, care ocupă cîteva scaune în față sînt gravi de parcă ar fi scris „Electra” — Cu asemenea critici nu e ușor să te sui pe scenă și să declari cu curaj „Eu sînt acesta”. Te poți aștepta oricînd să se ridice cineva și să spună:

— Nu-mi place ce-ai scris, tovarășe umorist, cutare. Cantitate de vorbe am auzit eu, dar cu calitatea cum stai?

Colectiviștii i-au primit însă cu căldură și lucrul acesta i-a bucurat pe autori atît de mult încît, în pauză, au început să glumească suplimentar, ceea ce la umoriști nu se întîmplat decît în cazuri cu totul excepționale.

Programul oferit de brigada artistică a Căminului cultural din Lehliu a fost frumos, cald, tînesc.

— Artiștii?

— Toți colectivisti.

— Succese?

— Locul trei pe țară în a II-a bienală I.L. Caragiale; iar în 1962 locul întii pe regiune.

— Un nume „celebru”?

— Norica Pantelimon — 18 ani, locul doi, solo voce, în Festivalul regional pe 1962.

— Ce proiecte aveți pentru viitor?

— Frumoase. Ca și viitorul nostru.

Orele trec repede. Trebuie să plecăm. Și ne pare rău.

— La revedere, „Urzicuțo”!

— La revedere, dragi prietenii!

„URZICA”

ÎNCURCAT

...hai, ghiciți, ce-a fost? Evidențiat? Nu. Premiatură? Nul... Sancționat! Exemplarul gestionar a primit mustrare scrisă cu avertisment! Pentru nisaiva nimicuri: nerespectarea programului și lipsa de igienă a localului.

Din referatul președintelui Balaban Gheorghe (același Balaban, sancționat debarece n-a luat măsuri disciplinare împotriva gestionarului) reiese — și asta tot în continuare — că majoritatea locuitorilor din comună sînt pentru menținerea în funcțiune a destoinicului gestionar abuziv, om cumsecade, dar care-și face de cap... Și că în urma acestor constatări, minunatul gestionar va fi înlocuit ca necorespunzător.

Cam acestea sînt, în linii mari, răspunsurile primite. În linii mici, dv. probabil n-ați priceput nimic. Nici noi, de altfel. Adică noi am priceput ceva, abia după ce am recitit ultimele două rînduri ale celei dintîi adrese pe care le-am reprodus la începutul foiletonului: „...soluționarea cazului a fost îngreunată din cauza relațiilor pe care gestionarul le are în comună...”

Acum, firește, ați înțeles și dv. cîte ceva... A mai rămas cîteva să înțeleagă ceva?

Aud?

AL. VIANU

Desen de Gh. CHIRIAC

CUMPĂRATOAREA: — O piine albă!
VÎNZĂTORUL: — Poftim!...

În Uniunea sudafricană s-a introdus arestul la domiciliu, datorită supraaglomerării închisorilor

Desen de AL. STOLARCZEK

„Arest la domiciliu”

Am fel de cereere

„Dragi tovarăși de la **BANCĂ**,
Prin aceste rinduri 'ceam' că
Noi din **Letea*** (din **Bacău**)
Socotim că n-ar fi rău
Să ne dați, că nu ne-ajung,
Niște bani pe termen lung
(Credite, cum li se spune!)
C-avem vaci „extra”, minune,
Ce-n cireada lor de bază
Nu se mai alimentează
Cu menu-uri ca oricare,
Că-s gingașe la mincare”.
Dacă-ar fi cumva să-i crezi
Au mindrețe de cirezi
Însă cine scurmă-n
Turmă
Dibuește pin' la urmă
Cite-o arătare sură
Care
Pare
Stîrpitură
(Figurînd ca rasă pură!)
Sau vreo cîteva roșcate
Cîntărînd pe jumătate,
Care par mai miutele
(Fi'ndcă n-au destulă piele!)
Dar cer bani și pentru ele...

★

Uite-așa, de-atunci încoace,
Nu știu bine cum se face
Că deși au încasat
Creditul solicitat
Totuși... s-au discreditat!

S. TUZLEANU

*) G.A.S. Letea, raionul Bacău

INTREBAȚI-L PE NICUȘOR!

Strașnic lucru, pe lumea asta, un frate mai mare. Mă uit la Nicușor. Mă uit și mi se scurg ochii. Nicușor e frate cu Sandu (și viceversa). Sandu e ăl mare. A implinit douăzeci de ani. Mai mare cu unsprezece ani decît Nicușor. Ferice de el — de Nicușor. Are cine să-l apere, să-i țină parte și — ca să fim drepti — pînă și de educația lui, tot Sandu se ocupă. Îl învață:

— Mă, ăsta micu, ia să-mi spui tu mie în ce loc s-au ciocnit turcii lui Fuad-pașa, cu pompierii căpitanului Zăgănescu?... Cum, nu știi? Da' de monumentul din Dealul Spirei ai auzit? Nu?... Uite...

Și cu multă, cu foarte multă răbdare, se apucă să-i explice:

— ... uite, ca să ajungi în Dealul Spirei, o iei mai întîi prin Piața Unirii, iei autobuzul 33, iei tramvaiul 7, iei și bilețul ăsta de la mine și i-l duci Marcelei. Vezi că stă în Dealul Spirei. De la monument a treia casă... Ai înțeles? Ia, repetă! (Că face și seminar cu el)

Sau cînd îi dă sfaturi:

— Să bagi bine de seamă, mă! Suni și dacă vezi că iese ăl bătrîn, o iei la fugă. Să nu pună ăla mina pe bilet, că-i de rău.

Și uite așa. L-a învățat... dar cite nu l-a învățat pînă acum? Întrebați-l și pe Nicușor! Întrebați-l, bunăoară, dacă știe unde vine cinematograful cutare... Da' cutare?... Da'...

— Îl știu și p-ăsta, nene. La capătul lui 10. Cum te dai jos din tramvai, la stînga. Am fost de-am făcut coadă pentru Sandu. La „Cartouche” — nene. Așa-i că știu?

Dacă știe, stie! Dacă are cine să se ocupe de el? ...Știe să facă un prono-expres, să cumpere „Favorit” moi (pentru Sandu, da' pentru cine!? tătucu se duce singur după țigări...) știe să spele o bicicletă (bicicleta lui Sandu, bineînțeles...),

să spele o pereche de șoșoni (tot ai lui Sandu; mămica și-i spală singură...), știe... Dar dumneavoastră s-ar putea să credeți că-l laud. Că-i țin parte... Aș, parcă n-are cine să-i țină?! Sandu, săracu', să trăiască! V-am spus: el îi ia apărarea. Și numai dacă merită. Dacă nu...

Bunăoară, știți, tot în cadrul obligațiilor lui de frate mai mare, Sandu și-a asumat și grija de a supraveghea felul cum învață Nicușor. Se duce la școală, stă de vorbă cu dirigintele clasei, se interesează de note, de absențe...

Și atunci, o să spuneți dumneavoastră, nu se poate ca, în baza atîtor și atîtor comisi-oane pe care i le face ăl mic, să nu închidă dumnealui, Sandu, un ochi... Să-i mai treacă din cînd în cînd cu vederea...

Ți-ai găsit! Nu-l cunoașteți pe Sandu. E ne-cru-ță-tor.

Am fost, fără să vreau, martorul unei asemenea scene. Plîngea bietul Nicușor de ți se rupea inima.

Și Sandu, parcă-l văd:

— ...Da' ăștia? — tună agitîndu-și agenda. ăștia doide „3” tot pentru caiet

i-ai luat?... Mincinosule!... Da' absențele astea de la ora I? Da'!... (a închis agenda) în gogonelele lui Mușat cine a tras la țintă?... Pisica cine a închis-o în frigider? ... Clanța de la lift cine a mînjit-o cu muștar?... Ei bine, frățioare, află că nu-ți mai merge. O să vezi tu acum. Să vină numai tătucu și...

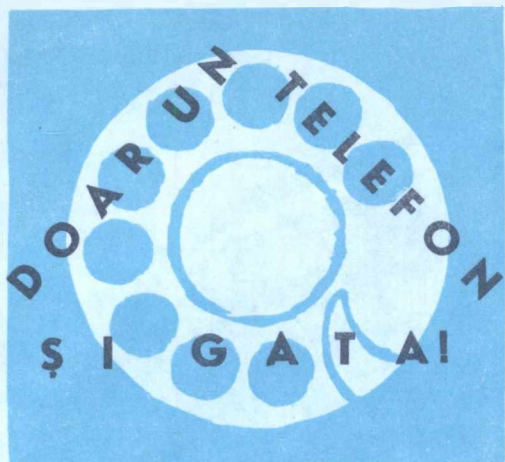
Dintr-un salt, Nicușor e la cuier. Își îmbracă paltonul.

— Mă duc, mă! Stai că mă duc — cel? Dă-mi banii. Două bilete, ai zis?... Și dacă nu găsesc la parter?...

— Ni-mic! Ori la parter, ori...

Și iarăși deschide agenda. E necruțător — v-am spus eu...

SILVIU GEORGESCU

Născocitorul Graham Bell
Cînd telefonul inventase
N-a bănuît că de la el
Ni se vor trage mari ponoase!

Nici n-a gîndit (azi doar se știe!)
Că născocirea-i așadar,
Va naște-n unii o mană
Și-n alții un cumplit coșmar.

Riscînd a face divagații
Țin totuși să mărturisesc
Cînd fac aceste afirmații,
Că la Lulușa mă gîndesc.

E o colegă ideală...
(E tunsă scurt și cu breton),
Are figura jovială
Și moare după... telefon.

Îl ia-n primire dimineața
(Nu fără-a cere voie fata!)
Zimbîndu-ți larg, cu toată fața:
— Te rog, un telefon și gata!

Și glasul ei ca o vioară
Acorduri împrejur aruncă...
Iar risul ei, te înșoară
Uitînd că ești prezent la muncă.

Și ca această „fericire”
S-o-mpartă și c-un alt „erou”,
Cînd pune punct la convorbire
Se mută într-un alt birou.

Aici ea reinnoadă firul
La convorbire, cu amiciei
Despre vreun film... Iar eu, martirul
Sau alții, suportăm supliciei.

Dar fata e manierată...
(O recunoaștem, la nevoie!)
Că nu vorbește niciodată
Fără-a uita să ceară voie.

Și totuși azi în opt cuvinte
Îi cerem un hatîr și noi:
— Colegă, te rugăm fierbinte
Scutește-ne de... 02!

ION RUȘ

„URZICA”

REVISTĂ BILUNARĂ DE
SATIRĂ ȘI UMOR

Redacția: Calea Victoriei nr. 25

Telefoane:

Secretariat 15.38.56;

Saușia scrisori 14.60.34;

Secretariat de redacție

14.28.15;

Interurban 27

TIPARUL EXECUTAT LA
COMBINATUL POLIGRAFIC
„CASA ȘCINTEII”
BUCUREȘTI

Într-o zi, venind
acasă, l-am găsit pe
Petrișor în fața bu-
niciei, cîntîndu-i cît
îl ținea gura:

„Ești dragostea mea,
ești visul meu...”

— De treizeci de
ani nu mi-a mai spus
cineva cuvintele astea! ofta bunica.

Am întrerupt acest moment romantic,
atrăgîndu-i atenția lui Petrișor că, dacă
vrea să se joace de-a pisica, să iasă în
curte, iar apoi am adăugat:

— Și dacă faci ca pisica, cel puțin
miorlăie corect: miau, nu mieu.

Petrișor a ieșit afară, nu înainte de a
declara că se menține la punctul lui de
vedere în ceea ce privește pronunția, iar
bunica a susținut cu tărie că așa spun și
cîntăreții de muzică ușoară de la radio
și televizion.

În altă zi l-am găsit pe Petrișor într-un
grup de băieți în fața casei. Pusese un
picior pe una din treptele scării și, arătînd
celorlalți cu un gest larg căluțul
lui cu leagăn, striga pe un ton dramatic:

— Acesta-i calul meu. Al meu, al meu
și numai al meu!

Am aflat că se jucau de-a teatrul.

Seara i-am spus:

— Ascultă, băiatule, unul din cele mai
evidente adevăruri pe care le cunosc e
acela că tu ești fiul meu. Dar niciodată
n-am să pot admite că ești fiul... meu.
Înțelegi deosebirea?

— Mămico, nu-ți amintești cînd am
fost noi odată, la operă? mi-a răspuns
Petrișor. Mai du-te odată, și ai să înțelegi!

„Ai miei”?

Am suferit o grea înfrîngere peste cîtva
timp, cînd, ducîndu-mă la operă, am
constatat că Petrișor avea dreptate!

Dragul meu... cînta soprana.

Vino la pieptul meu... răspundea te-
norul.

Copiii miei... intonau pe rînd mezzo-
soprana și baritonul.

Acasă am deschis intrigată dicționarul.
Spre surprinderea mea, n-am găsit acest
cuvînt atît de uzitat: miei. E, fără-ndo-
ială, o lipsă a dicționarului. În schimb,
am găsit cuvîntul miei: pluralul de la
substantivul miel. A, da, așa înțeleg:
copiii miei, adică blînzi ca niște miei.

... Dar dacă o fi vorba de copiii Miei,
adică ai tovarășei Mia?...
Hotărît, nu mă pot lămuri cu acest
insuficient dicționar al limbii literare.

Va trebui să-mi procur unul de „specia-
litate”, cu expresii teatrale-muzicale.

Dar pe Petrișor l-am „încuiat”. Într-o
zi, venind de la școală, mi-a întins doi
trandafirasi. Foarte mișcată l-am întrebat:
— Ai miei?

Mi-a răspuns:

— Miei nu am, dar a avut mam'mare
unu' și, după ce l-a tăiat, m-am fotogra-
fiat eu pe blană cînd eram mic!...

VERONA BERTOLI

Cap în cap

„Urzica”, Sfatul și doctorița

Am sesizat Sfatul popular al raionului
Curtea de Argeș că doctorița Gottlieb
Victoria de la circumscripția sanitară din
comuna Domnești are o comportare... ne-
doctoricească față de bolnavi: le vorbește
urît, îi bruschează, îi (scuzați) înjură și...
mă rog, îi bate... norocul pe pacienții
tratați de dînsa.

La această sesizare, sfatul ne-a răspuns:
Nu-i adevărat! Cele sesizate nu sînt juste.
Doctorița Gottlieb își face datoria.

Sesizînd un alt for superior, ni s-a răs-
puns: E adevărat! Cele sesizate sînt juste.
Doctorița Gottlieb n-are cea mai potrivită
comportare față de bolnavi. Ajutată în
repetate rînduri să-și schimbe atitudinea,
nu și-a lichidat încă lipsurile.

Prin urmare, atitudinea Sfatului popu-
lar al raionului Curtea de Argeș, care a
răspuns că sesizarea noastră n-a fost justă,
a fost asemănătoare cu atitudinea docto-
riței: nesănătoasă. Drept care am făcut
injecția de față.

I.C.A.B., Sfatul și Popa Ștefan

În „Urzica” nr. 12/1962, la rubrica
„Dragă Urzico”, a fost criticată I.C.A.B.
că, după ce a canalizat strada Popa Ștefan
din raionul Lenin, n-a refăcut pavajul,
din care cauză circulația pe partea carsa-
bilă a acestei străzi se face foarte defectuos.

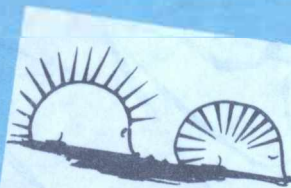
Informînd și Sfatul popular al raionului
Lenin despre critica din „Urzica” și despre
starea actuală a celui pavaj, sfatul ne-a
răspuns că, pe el, problema nu-l privește
și că a trimis sesizarea noastră la... I.C.A.B.

I.C.A.B., primind de la Sfatul raional
Lenin sesizarea noastră, ne răspunde că,
pe ea, problema n-o privește. (... „Ea” se
zice! fiindcă I.C.A.B. e întreprindere, iar
întreprinderea e substantiv de genul fe-
minin). Că ea, după ce-a făcut canalizarea
a refăcut pavajul, l-a întreținut timp de un
an, iar de atunci întreținerea străzii
Popa Ștefan e în sarcina sfatului.

Va să zică, nici I.C.A.B., nici Sfatul
popular Lenin nu sînt de vină că pavajul și
circulația, pe strada Popa Ștefan, sînt
defectuoase!

În acest caz, chestiunea e clară: vino-
vat e... Popa Ștefan.

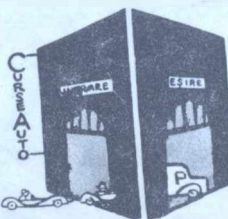
C.

Desen de JAPU MARCEL — inginer,
Uzina „Electronica”

DESENE DIN
EXPOZIȚIA DE
ARTĂ PLASTICĂ
A ARTIȘTILOR
AMATORI

(Cursurile de automobile din Apus
se soldază cu multe accidente)

Desen de Nic CORNELIU
tehnician „Electronica”

Eugen Taru

HUSEIN İŞI CONSOLIDEAZĂ COROANA I

35
2
2
3932